

DET SJUNDE SKOTTET

ETT SPELFILMMANUS AV

THORE SONESON

(FILMATISERAT I REGI AV ULF ALDEVINGE 1998)

© 1997 THORE SONESON

SCEN 1.

EXT, DAG. COLLAGE VÄGAR.

En taxi åker längs svenska sensommarvägar. Det är brunt gräs i vägrenen, långtradare ligger på rad i hög fart.

I taxins baksäte sitter en blond kvinna med burrigt hår, bredvid henne en kortklippt pojke i åtta-nio årsåldern, Jens. Han har en fotboll i händerna som han bollar fram och tillbaka. Kvinnan heter Rosalita, hon tittar i smyg på honom.

Genom vindrutan ser de mötande husvagnar, de passerar längs brända åkrar, asfalten sjunger under däcken. De ser ett landskap som förändrats brutalt, nya vägkorsningar har lämnat öppna sår i lövskogarna. Bilderna speglar tillståndet, de är råa, snabba utsnitt. Färgerna är dova, nästan bortfrätta.

Rosalita rullar ned sidorutan på taxin, sticker ut huvudet, låter vinden riva i håret.

Jens gör likadant. De skriker ett utdraget glädjeskrik tillsammans.

Taxichauffören ser dem i backspegeln. Ropar högt och bestämt:

TAXICHAUFFÖR:

Folk har fått huvuden avhuggna när dom gjort så ! Kommer en bil för nära...

Han gör ett tecken över halsen med ett finger. I baksätet har Rosalita och Jens dragit in sina huvud igen.

SCEN 2.

EXT, DAG. PARKERINGSPLATS.

Taxin svänger in på en rastplats vid den stora vägen. Bilen bromsar in och stannar. Chaufförens röst meddelar :

TAXICHAUFFÖR:

Ni får lifta eller nåt...

Rosalita ser ut som om hon vill protestera, men ändrar sig, sticker fram fyra hundralappar till chauffören från sin plats i baksätet.

Rosalita och Jens stiger ut på var sin sida av bilen, som gasar iväg. De står där övergivna mitt på asfalten. Hon har en stor tygbag över axeln, han har en ryggsäck och sin fotboll i handen.

SCEN 3.

EXT, DAG. VANDRING.

De båda går med sin packning längs grusväg. Den slingrar sig fram i lövskog och längs fält. Ibland skymtar sjön mellan trädstammarna. Några äldre sommarhus står inbäddade i grönskan. Det är sensommarljus och varmt.

En gammal Volvo Amazon kommer körande. Det ryker av damm, de båda hoppar upp på en stengärdsgård.

Bilen passerar, Jens sitter kvar på stenarna. Ser långt efter bilen, efter dammet.

JENS:

Är vi framme snart?

Rosalita plockar upp en karta ur sin stora tygväska.

ROSALITA:

Här är det, inne i skogen.

Han tar kartan och vänder och vrider på den. Hennes finger visar på en svart fläck på kartan. Vi ser sjön, små streck med vägar.

De börjar gå vidare längs grusvägen, Jens släpar fötterna efter sig i vägdammet.

SCEN 4.

EXT, DAG. ÅKANT.

De är på en igenvuxen väg längs en å, Jens är trött, han sätter sig på en sten. Vägrar gå längre.

Ryggsäcken kastar han på marken.

JENS:

Jag går inte längre! Jag är hungrig!

Rosalita ser sig omkring. Med hennes blick ser vi ett hus. En sommarstuga. Den ligger ensam och övergiven i kanten av skogen.

ROSALITA:

Vänta här. Gå ingenstans.

Jens ser henne gå mot stugan. Sitter kvar och tittar sig runt. Ser några snår med björnbär. Börjar plocka och äta.

Plötsligt låter ett tjut över det lugna landskapet. Ett larm. Det kommer från stugan.

Jens står som fastfrusen och stirrar mot stugan. När det knakar till av några grenar bakom honom, hoppar han till, det är Rosalita.

Hennes tygväska har blivit större, tyngre, hon tar ett bestämt grepp om hans arm för att visa att de måste vidare.

ROSALITA:

Du vet, det finns dom som har och dom som inte har...och om jag inte har måste jag ta av dom som har...

De springer över vägen, hoppar över stengårdsgården. Hela tiden tjuter larmet.

ROSALITA:

...som Robin Hood...

JENS:

Det är en saga...

ROSALITA:

Den är sann iallafall ...

De går iväg över ängen, håller sig i skuggan av träd och gårdsgårdar.

Kommer allt längre bort från stugan och larmet som försvinner bort.

SCEN 5.

EXT, DAG. DOPP.

Vid en liten insjö ligger en liten eka förtöjd vid en brygga. Det bruna vattnet ligger stilla.

Plötsligt dyker Rosalita upp ur vattnet, flämtar av ansträngningen när hon häver sig upp på bryggan, lägger sig och pustar ut, stirrar upp i himlen.

Hon har enbart trosor på sig, har ingen handduk att svepa om sig.

Jens kommer och sätter sig bredvid henne, han är påklädd.

Han äter kex ur ett paket.

Det finns ett avstånd emellan dem, de är i var sin värld samtidigt som de hör ihop.

Jens tittar långt på henne.

Rosalita märker hans blickar och blir plötsligt generad, håller armarna över bysten. Hon har ett lejonet tatuert på ena axeln.

JENS:

Gjorde det ont? Det där lejonet...Har du fått det i fångelset ?

ROSALITA:

Nej det gjorde inte speciellt ont...men det tog tid...en vän gjorde det...

Rosalita undviker att prata vidare om ämnet, drar på sig sin tröja, tar sin väska över axeln. Hon sträcker handen mot honom, drar upp honom på fötter.

Tillsammans går de bort från bryggan.

SCEN 6.

EXT, EFTERMIDDAG. VILORAST.

Rosalita rensar bort gamla pinnar på marken under hängande trädgrenar, kastar ut en jacka på marken.

Jens sätter sig på den.

Hon öppnar sin tygbag och öppnar upp en burk makrill i tomatsås till honom. Han glufsar i sig med fingrarna.

Hon tar en öl, tänds en cigarett.

Han slickar fingrarna, halvlägger sig på marken.

Hon sätter sig ned vid honom, han lägger sitt huvud tillrätta mot hennes lår.

Rosalita säger inget, men Jens har börjat fundera.

JENS:

Om den där Robin Hood levde idag, vad skulle han ha för vapen, pistoler, eller ?

ROSALITA:

Vila nu. Vi har en bit kvar.

Rosalita röker vidare. Jens ögon trillar tungt ihop, han slumrar in.

Hon lyfter honom ur knäet. Läger en extra tröja över honom.

Kryper ihop bakom hans rygg.

SCEN 7.

EXT, SKYMNING. HOTET.

Jens går längs strandkanten. Lyfter på en sten i vattenkanten med en lång, kraftig gren. Spanar ned i vattnet efter fiskar. I bakgrunden syns den lilla träddungen.

Rosalita vaknar med ett ryck. En gevärspipa pressar sitt kalla stål mot hennes kind.

Ser yrvaket upp på en man i trettiofemårsåldern med keps, plufsigt röda kinder som står lutad över henne med ett hagelgevär.

ROSALITA:

Va fan...

Det tunna skymningsljuset blänker i gevärspipan. Mannen talar med myndig stämma.

MANNEN:

Sovit gott ? Som tjuvar gör !

ROSALITA:

Vad är det om...Jens, var är du ?

Hon ligger hoprullad i fosterställning, en tjock tröja över benen. Mannen håller hela tiden geväret riktat mot hennes ansikte.

MANNEN:

Spela inte oskyldig. Du bröt dig in.

Res dig !

Han pekar med geväret mot Rosalitas magtrakter, lyfter på hennes tröja med piporna. Ser att hon bara har trosor och t-shirt. Flinar till.

MANNEN:

Ta av dig för fan. Alltihop.

ROSALITA:

Du är inte klok ! Jävla idiot !

MANNEN:

Håll käft! Gör som jag säger!

Geväret blir alltmer påträngande. Tyst reser sig Rosalita och drar av sig tröjan.

MANNEN:

Trosorna...

Geväret nickar uppfordrande, Rosalita lyder. Hon står där naken.

En gylf öppnar sig rasslande, mannen nickar ned mot sitt skrev.

Geväret pekar mot Rosalitas huvud.

Det lyser svart i hennes ögon, hon sänker sig ned. Mannen tar tag i hennes hår med ena handen, håller gevärspipan mot tinningen så hon tvingas börja suga av mannen.

Han står bredbent och stirrar på hennes hår, tittar ut i luften.

I en avståndsbild från Jens perspektiv, vi ser scenen genom lövverket. Detaljerna är suddiga, men vi ser att Rosalita knäböjer framför en man.

Plötsligt biter Rosalita till, reser sig och slår geväret ur mannens hand.

Han viker sig dubbelt, hon har geväret i handen, riktar det mot honom, det är ombytta roller.

MANNEN:

Ta det lugnt, för fan...det är laddat!

ROSALITA:

Bra. Dra av dig !

Mannen stirrar på henne. Han tror inte det är sant. Rosalita riktar geväret tydligare mot honom. Talar lågt.

ROSALITA:

Klä av dig sa jag!

Mannen lyder och ålar sig ur byxorna, de stora kalsongerna följer med halvvägs till knäna.

ROSALITA:

Alltihop !

Nu reser han sig sittande, drar av skjortan och visar hela sin vita, dallrande kropp.

Hon stoppar in gevärspipan i mannens mun. Trycker in den med kraft.

ROSALITA:

Här har du. Sug !

Han klöks och hostar. Får tårar i ögonen. Rosalita tar ut geväret ur munnen. Mannen håller sig om halsen. Hostar.

Rosalita rycker till sig mannens kläder. Ur de säckiga byxfickorna ramlar fem hagelpatroner. En knippe nycklar. En plånbok.

Hon kastar hans kläder bakom sig, så långt hon kan. En gammal Volvo Amazon står en bit bort där den igenvuxna vägen slutar.

Rosalita betraktar honom iskallt, håller geväret mot hans ansikte.

Hon tar de lösa patronerna, bilnycklarna, plånboken. Håller upp bilnycklarna.

ROSALITA:

Jag lånar bilen ett tag.

Samlar ihop sina kläder och håller geväret i ett fast grepp samtidigt som hon ropar med hög röst över åkrarna och sjön:

ROSALITA:

JENS !!!

Jens sticker upp huvudet i vasskanten och ser henne vinka. Han springer mot dungen. Rosalita drar på sig sin tröja. Hela tiden håller hon geväret riktat mot mannen. Hon backar ut så att mannen delvis försvinner.

Jens har kommit fram och hon tar honom i ett grepp under armen. Går mot bilen.

JENS:

Vems är geväret ?

Rosalita svarar inte, trycker in Jens i baksätet. Sätter sig bakom ratten med geväret i famnen. Amazonen kör iväg med en rivstart.

På marken kryper den nakne mannen bort mot sina kläder.

SCEN 8.

EXT, SKYMNING. FLYKTVÄGEN.

Amazonen sladdar längs grusvägarna, okontrollerat, stannar i en skogsbacke.

Rosalita stirrar rakt fram genom vindrutan, ut på skymningsskumma skogen som färgas bländvit av bilens strålkastare. Slår med händerna i ratten.

Hon tittar i backspegeln, Jens sitter hopkrupen och håller sig fast.

Rosalita går ur bilen, drar hastigt på sig resten av kläderna.

Tar geväret i handen, står där med nakna fötter och flämtar av ilska. Lyfter geväret och siktar mot en stubbe.

Men ångrar sig och sänker det, öppnar pipan och ser att det är laddat med två hagelskott. Slänger in geväret i bakluckan. Genom rutan syns Jens titta på allt hon gör.

Hon sätter sig bakom ratten igen.

ROSALITA:

Det är lugnt nu. Här ...

Rosalita tar upp ett paket fyllda kex ur sin tygväska och sträcker honom det.

Hittar samtidigt ett kassetband som hon sätter i bilens stereo. Ljudet av Ebba Gröns "Vad ska du bli" ekar i bilen och flyter ut över landskapet.

SCEN 9.

EXT, KVÄLL. VILSE. COLLAGE.

Amazonen kör snabbt längs grusvägen, ut ur skogspartiet, passerar små fält, skogsdungar.

Stereos toner står i bjärt kontrast mot kvällssceneriet som är tyst och svart.

Rosalita stannar till och tvekar vid en korsning. Stänger av musiken som för att tänka tydligare. Väljer en av vägarna. När hon gasar på tjuoter det vinande från motron

Bilen rusar åter tyst fram. Landskapet öppnar sig och bilen rullar in mot ett mindre samhälle. Rosalita saktar ned och smyger fram.

SCEN 10.

EXT, KVÄLL. LEJONETS GÅRD.

Rosalita kör in Amazonen på en bakgård. Huset vid gatan är i stor ombyggnad. Det ligger byggnadsmaterial och travar av gamla fönsterrutor överallt som mörka skuggor.

Hon parkerar bilen i skuggorna, stiger ur.

Ser sig omkring. Huset ligger tyst och stängt. Knackar på dörren. Bankar hårt.

Rosalita går till ett fönster och kikar in. Lika tomt överallt.

Rosalita skriver med fingret i dammet på rutan JAG BEHÖVER DIG. R.

Hon sätter sig bakom ratten i bilen och väntar.

SCEN 11.

EXT, MORGON. LEJONET.

Det knackar på bilens immiga ruta. Ett mansansikte syns.

Rosalita bakom ratten ser yrvaket upp, sätter fingret framför munnen och tittar mot baksätet där Jens ligger och sover.

Rosalita stiger ur Amazonen. Mannen som är kraftigt byggd har en ärmlös t-shirt, ett lejon tatuert på axeln. Han har en kaffekopp i handen. Rosalita tar koppen från honom och tar en klunk.

LEJONET:

Hej baby ...

Lejonet skrattar ett välkomnande skratt. Tar Rosalita kring midjan. Hon lutar huvudet mot hans axel. Han försöker reda ut situationen.

LEJONET:

Vad händer ?

ROSALITA:

Jag har tagit ledigt...

LEJONET:

Bra. Hur länge då ?

ROSALITA:

Två dar...det blev bestämt snabbt...

Hon tänder en cigarett och tar ett bloss. Lejonet kikar in i bilen och ser Jens ligga och sova i baksätet.

LEJONET:

Din son...och bil har du lånat...

ROSALITA:

En jävla snubbe hotade mig...

På väg till gården...

Rosalita svarar inte på den öppna frågan om bilen. Hennes blick är nedfälld, hon undviker ögonkontakt. Är samlad, men samtidigt störd av alla hans frågor.

Ett plötsligt motorljud får henne att vända sig om, en röd pickup kommer körande, fullastad med plank. Ut hoppar en ung kvinna i overall och handskar. Hon stelnar till när hon ser den blonda Rosalita och Lejonet.

Rosalita ser den unga overallklädda, tittar på den skallige mannen.

ROSALITA:

Vi ses...

Innan Lejonet hinner reagera har hon hoppat in bakom ratten i Amazonen, startar bilen och kör iväg med ett vinande ljud från motorn. Kvar står Lejonet, undrande.

SCEN 12.

EXT, MORGON. ÖDEGÅRDEN.

Amazonen rullar fram längs en skogsväg, granar står tätt. Det är som att åka i en tunnel.

Träden glesnar och framför bilen fortsätter vägen uppför en liten backe.

Den tar slut vid en gammal gård som ligger övergiven i det skarpa morgonljuset, gräset växer högt på planen.

En lada med provisoriskt lappade väggar, ett lågt boningshus med plåttak.

Under en presenning ligger en trave virke. Det ser ut som om någon börjat renovera, men avslutat mitt i arbetet.

I en svepande rörelse följer bilden Rosalita som går fram till boningshuset, tittar in genom ett fuktskadat fönster. Vi ser med hennes ögon hur det är tomt, övergivet.

Jens har kommit upp bakom henne. Studsar med sin boll.

Det hörs ett avlägset sus, rytmiska vinanden som kommer och går. Jens lyssnar.

JENS:

Vad är det ?

Rosalita går mot hörnet på huset. Genom en glänta skimtar en stor motorväg bara några hundra meter bort. Bilar susar fram i hög hastighet.

ROSALITA:

Fan, den skulle inte gå så nära.

Jens har konstaterat vad ljudet är. Rastlöst börjar han sparka bollen mot ladans stora dörrar. Det ekar mellan husen.

Rosalita är irriterad av ljudet från bollen, ljudet från motorvägen stressar henne, alla intyck ramlar över henne. Hon får inte fram några ord.

Går istället fram till ytterdörren, känner över dörrkarmen efter nyckel, hittar ingen.

Hon rycker till i dörren, sparkar sedan in den. Ljudet ekar mellan husen.

SCEN 13.

INT, DAG. ÖDE. DRÖMMEN.

Rummen är nästan tömda på möbler. Ett drängaskåp och några pinnstolar står tillsammans med en gammal järnkamin i storstugan. De är täckta med dammlager.

I köket ett uppbrutet golv. Bakom det anar man ytterligare ett par små rum.

Rosalita provar kökslampan. Den fungerar inte.

Jens ser sig omkring.

JENS:

Ska vi sova här ?

Rosalita är tyst, betraktar husets väggar och golv som om hon såg minnen framför sig. Svaret kommer efter en tankfull tystnad.

ROSALITA:

Vi ska göra iordning lite först. Det blir fint...

Jag har en grej till dig...

Rosalita stoppar ned en hand i sin stora tygväska. Tar upp ett paket inlindat i grovt papper, med snöre omkring.

Sträcker det mot honom. Han tar emot, river av snöret, spänningen lyser i ögonen.

Jens håller upp en metallåda, gnistrande blank.

ROSALITA:

Det är en speciell present. Din pappa gjorde den till dig.
Kommer du ihåg...

JENS:

Nej...

ROSALITA:

Han gjorde flera grejer. Jag ska visa dig.

Han öppnar locket, inuti ligger ett par solglasögon i femtiotalmodell. Jens sätter på sig glasögonen, de är lite stora.

ROSALITA:

Va snygg du blir...gillar du dom ?

JENS:

Dom var pappas va...

Dog pappa här ?

Rosalita ser långt på honom. Skakar på huvudet. Skakar av sig frågan och reser sig. I köket hittar hon en sopkvast och tar kraftiga tag över golvet. Det ryker av damm.

JENS:

Jag vill inte vara här !

Jens sparkar bollen framför sig, försvinner ut. Rosalita ser långt efter honom.

SCEN 14.

INT, DAG. ÖDE. SKRUBB.

Rosalita står framför ett elskåp som hänger på väggen bakom dörren, håller upp en tändare och trycker på en knapp.

Provar taklampan. Inget händer.

Hon tar tag i en tråd som hänger med ett litet sigill på, en plombering. Rycker bort tråden, hela elskåpet lossnar och blir hängande upp och ned.

Rosalita tappar balansen och snubblar till, ramlar nästan in i en skrubbe.

En dammig glödlampa tänds och inne i skrubben ser vi gamla fönster, papplådor med gamla burkar och

tidningshögar som är täckta av ett lager damm.

Där hänger kläder på galgar, med plastpåsar över.

Resväskor och skor står på golvet.

En låda har ramlat ned från hyllan och Rosalita sätter sig på huk och börjar plocka bland en samling föremål.

En burk med sömnpiller, en plastremsa med namn tryckt på. Den är från ett sjukhus.

Ett dånande ljud hörs utifrån, med ett brak drar en skugga över ljuset från det lilla fönstret i skrubben.

Rosalita tittar upp, vi känner igen ljudet av ett lågflygande flygplan.

Hon letar vidare bland sakerna. Längst ned ligger några färgkort, vi ser att bilderna är på henne och en man. Hon river hastigt sönder fotografierna i stora trasiga delar. Men ångrar sig, tar bitarna av fotografiet och stoppar i en ficka.

SCEN 15.

EXT, DAG. ÖDE. BRÄDHÖG.

UTGÅR.

SCEN 16.

INT, DAG. ÖDE. MAT.

Rosalita har lagt bräder över hålet i köksgolvet. De täcker det provisoriskt.

Hon rotar i ett köksskåp och får fram en gammal kastrull.

På bänken står några konservburkar. Hon öppnar en burk Ravioli och håller i kastrullen.

Sätter på spisen. Står där och rör i kastrullen.

Tittar ut genom köksfönstret. Jens sitter på bollen med solglasögon på sig. Han sitter alldeles stilla och stirrar framför sig.

Hon biter ihop käkarna, hårt, hårt, så att läpparna nästan vitnar.

Hon tar av kastrullen.

SCEN 17.

EXT, DAG. ÖDE. VÄGRAN.

Kommer ut på trappan med kastrullen. Sätter sig ned. Tittar på Jens som sitter kvar på bollen. Som en staty.

ROSALITA:

Jag har fixat mat.

Jens reser sig långsamt och kommer fram. Tittar i kastrullen. Skjuter undan den.

JENS:

Jag vill inte ha din äckliga mat !

ROSALITA:

Det är den enda mat vi har.

JENS:

Bryr mig inte...

Rosalita tänder en cigarett. Betraktar honom fundersamt.

Reser sig, går bort mot ladan.

Jens tar skeden och provsmakar. Han tar en sked till och snart har han hela kastrullen i knäet och äter.

SCEN 18.

INT, DAG. LADAN.

Inne i ladan håller Rosalita på att söka något bland mängder av kylskåp och spisar som står travade ovanpå och bredvid varandra.

Det ligger högar av metallskrot på golvet.

Jens kommer in från gården och ställer sig och titta med stora ögon.

JENS:

Häftigt. Vilken massa prylar !

Rosalita har hittat ett bylte, ser ut som ett fiskenät. Det är en hängmatta.

Hon ser på Jens att han förstår sammanhanget. Att pappans projekt och ideer ligger framför honom.

Men Rosalitas tankar är inne på ett annat spår.

ROSALITA:

En massa pengar.

SCEN 19.

INT, DAG. ÖDE. HÄNGMATTAN.

I ett hörn av rummet hänger hängmattan på några grova spikar i väggarna. Jens hoppar upp, provligger den. Gungar fram och tillbaka.

Hela mattan skakar av rörelsen.

Han lägger sig på magen och börjar låta som en jetmotor, ser ut som han flyger iväg genom rummet på hängmattan.

Rosalita kommer in i rummet, tittar på honom, han är i sin egen värld. Fortsätter med sina ljud och flyger vidare på mattan.

Rosalita försöker fånga hans uppmärksamhet.

ROSALITA:

Skulle du vilja bo här med mig...

Jens reagerar inte. Han är helt inne i sin lek.

Rosalita tar tag i hängmattan och sätter sig på den. Ser på honom.

ROSALITA:

Vi gör iordning här, flyttar hit...

Ladan med alla grejerna är din.

JENS:

Ska jag inte åka till Sonja igen då ?

Rosalita tar tag i Jens axlar och tvingar honom titta henne i ögonen.

ROSALITA:

Vi behöver vara med varann.

Vi ska ha kul...

Rosalita ser att det blir problem i Jens tankar. Han får en rynka mellan ögonen.

JENS:

Då måste jag flytta från Sonja. Och tjejerna.

ROSALITA:

Dom kommer att vara din extrafamilj.

Dom kommer alltid att finnas där.

Jens är tyst. Svarar inte.

Rosalitas blick har försvunnit ut genom fönstret. Hon ser något.

Sätter fingret framför sonens mun.

SCEN 20.

EXT, SKYMNING. PICKUPEN KOMMER.

Rosalita kör in Amazonen med en rivstart i ladan.

När hon hoppar ur kommer en röd pickup insvängande på gården. Stannar.

Ut i skymningsljuset kliver Lejonet. Rosalita står kvar i dörren till ladan och tittar avvaktande på honom.

LEJONET:

Varför stack du ?

ROSALITA:

Du har en annan !

LEJONET:

Lägg av...Lisa är grannflickan. Hon hjälper mig.

Han ser urskuldande ut. Tar fram en kasse med vin ur bilen. Sträcker den mot henne.

I bakgrunden syns Jens ansikte i köksfönstret. Rosalita står med armarna i kors. Ser tvivlande ut.

ROSALITA:

Jag vet väl inte vad du gör...

LEJONET:

Du vet att det är du och jag baby, kom här...

Han drar in henne i ladan. Ställer ned vinkassen på golvet.

Lägger sina kraftiga armar om henne och håller om. Hon svarar och sjunker in i hans famn. De andas tätt och hett. Hon drar lekfullt upp hans tröja över magen, öppnar jeansen och sticker ned handen.

ROSALITA:

Du är min va. Bara min...

Han skrattar åt hennes tilltag men säger inte emot. Istället börjar hans hand leta sig in under hennes tröja.

ROSALITA:

Jag behöver vara ensam med Jens. Jag ska berätta allt...

LEJONET:

Har du inte gjort det...

Rosalita skakar på huvudet, drar i halsen på sin tjocka tröja så hon nästan försvinner in i den. Hon vill inte prata om ämnet han tar upp. Hon vill att han skall lämna henne.

ROSALITA:
Jag har inte vågat...

Lejonet drar sig undan. Rosalita är väldigt tydlig. Han vänder sig bort och säger i flykten:

LEJONET:
Du vet var jag finns...

Han går ut till pickupen, hejar till Jens i fönstret.
Rosalita står med vinkassen i händerna och ser honom försvinna i pickupen.

SCEN 21.

INT, KVÄLL. ÖDE. LÄGGDAGS.

Kaminen i det stora rummet är tänd. Lågorna kastar flämtande ljus över väggarna. Rosalita stänger luckan och tänder en fotogenlampa.

I hängmattan ligger Jens och vrider sig oroligt. Rosalita betraktar honom.

Ur en låda i skänken tar Rosalita fram ett grovt rep. Drar loss vad som ser ut att vara en snara eller en lassoknut.

Hon rullar ihop repet, lägger det i en tröja som hon formar till en kudde.

Stoppar den under Jens huvud där han ligger i hängmattan och stirrar i taket.

ROSALITA:
Det här tar hand om mörkret. Du behöver inte få några
mardrömmar...

Rosalita lägger sin hand på hans panna. Hans ögonlock ser trötta ut. Han vilar huvudet mot kudden.

SCEN 22.

INT, KVÄLL. ÖDE. PUSSEL.

På köksbordet står Jens metalllåda i ljuset från fotogenlampan. Rosalita öppnar den och lägger i det sönderrivna fotografiet.

Tittar på delarna, passar snabbt ihop dem som ett pussel.

Ser den leende mannen och Rosalita.

Ser sig själv och sin fd man. Hon stänger locket.

Tar en klunk ur en öppnad vinflaska.

SCEN 23.

EXT, NATT. ÖDE. MÅNGALEN.

Rosalita står ute på gården med fotogenlampan i handen. Det är stilla, det enda ljudet som hörs är ett rytmiskt susande genom träden.

Sakta börjar hon röra sig, snurrar runt, runt i en cirkel.

Skuggorna från Rosalitas kropp fladdrar rödaktiga på husväggarna, på träden.

SCEN 24.

EXT, DAG. FOTOGRAFIET.

Rosalita sitter på gårdstrappan och röker sin morgoncigarett. Ljuset ligger mjukt över gården. Det är mulet, lite småkallt.

Bakom hennes rygg kommer Jens. Han sätter sig ned bredvid henne med metalllådan i knäet och öppnar den.

Fotografiet ligger hoppusslat. Han tittar på det, tittar på sin mamma, sträcker henne lådan.

JENS:

Jag vill ha pappa tillbaka...

Rosalita sitter tyst och stirrar i lådan, stänger locket. Svarar honom inte. Hon har inga ord. Ger tillbaka lådan till sonen.

Hon fimpar sin cigarett på trappan och rufsar Jens i håret. Han slår undan handen.

SCEN 25.

EXT, DAG. BILÄGAREN.

Solen skiner augustiklart över ett gammalt odlingslandskap.

Stora elledningarna ritar svarta streck över åkrarna. Plåtlador har ersatt de röda träladorna.

Volvo Amazonen rullar längs grusvägarna. Det vinande, tjutande ljudet från motorn hörs tydligt. Rosalita är kontrollerad. Styr mot ett mål.

Jens är tyst, demonstrativt tittar han ut genom fönstret.

Bilen passerar en röd gammal tegelbyggnad med gapande hål där fönsterrutorna varit.

En traktor blockerar vägen. Den håller på att dra loss en stor stenbumling.

Vi känner igen mannen bakom ratten. Det är bilägaren, mannen som hotade henne med geväret.

Rosalita ser honom, känner ilska och rädsla bubbla upp inom sig. Knogarna vitnar, hon lägger i backen och rusar motorn.

Mannen i traktorn har nu sett bilen, han gör inget utan sitter kvar.

Amazonen vänder och försvinner i ett dammoln med slirande svängar bakom tegelbyggnaden.

SCEN 26.

EXT, DAG. SMÅSTAD. COLLAGE.

Amazonen rullar in genom ett litet samhälle. Bilens kassettradio spelar åter samma musik, Ebba Grön, "Vad ska du bli?". Rosalita styr bilen vaksamt, försiktigt.

Jens stirrar ut genom sidorutan, den lilla staden är sönderbyggd.

Stora tegellador med varuhus, ödsliga tomter utan bebyggelse.

Några ensamma äldre hus som står kvar som minnen över vad som varit.

SCEN 27.

EXT, DAG. KORVKIOSK.

När bilen kommer nära en korvkiosk vid en gata, hörs plötsligt Jens röst från baksätet:

JENS:

Stanna ! Jag vill ha korv !

Rosalita svänger in till kanten och stannar bilen. Skrattar till och stiger ur.

Först när de är på väg mot kiosken ser hon polisbilen som står parkerad framför några andra bilar.

En polisman står vid luckan och tar emot en påse med nedpackad mat. Han vänder sig om och ser samtidigt henne. Känner omedelbart igen henne.

POLISEN:

Rosalita...

Rosalita nickar, tar tag i Jens som är på väg mot luckan, hejdar honom.

POLISEN REIDAR:

Din son, va ?

ROSALITA:

Ja...

Reidar som uppenbarligen vet hennes bakgrund, nickar fundersamt som om han tänker efter.

POLISEN REIDAR:

Du har permission...

ROSALITA:

Mm...

POLISEN REIDAR:

En tragisk historia...

Han ser hennes nedslagna blick. Ser att tillfället är fel för att tala vidare. Vet inte vad han skall säga.

POLISEN REIDAR:

Lycka till...

Han vänder om och går mot bilen.

Jens hoppar fram till luckan och lämnar Rosalita stående med blicken på polisbilen som försvinner bort.

SCEN 28.

INT, DAG. STORMARKNAD. MAT.

På bandet vid en kassa plockar Rosalita upp ur en vagn med mat och en stor kartong.

Hon tar fram en stor plånbok, den är manligt tjock och sliten.

EXPEDITEN:

Åtta hundra nitton...

Bläddrar fram en hög hundralappar, stoppar sedan snabbt ned plånboken som om hon först nu inser vad hon gör. Sträcker fram sju hundralappar, expediten tittar på kvittot, tittar på pengarna, ser frågande på henne.

Jens öppnar den stora kartongen med en radiostyrd bil som ser ut som en miniatyrjeep. Han börjar undersöka bilen.

ROSALITA:

Kan jag bli skyldig?

Expediten ser ännu mer frågande ut. Rosalita tar undan en sexpack öl. En flaska hårschampoo.

Expediten skakar lätt på huvudet.

Rosalita känner blickarna från ett äldre par i kön. Tar undan en stor flintastek.

Det rasslar till i kassan och några växelmynt ramlar i hennes hand.

SCEN 29.

EXT, DAG. STORMARKNAD. MÖTE

Rosalita lastar in matkassarna i Amazonen. De är på den nästan öde parkeringsplatsen framför stormarknaden.

Jens sätter ned den radiostyrda jeepen på marken, den rusar iväg över tomheten. Några bänkar står vid en liten plantering. Jeepen åker dit.

Kameran följer den och stannar på en tjej som ligger på bänken med en stor bandspelare i famnen, en resväska under huvudet och stirrar upp i himlen. Ur bandspelaren vrålar Ebba Grön "Vad ska du bli?". På marken några tomma cocacola-burkar, rester av en korvkioskmiddag.

Jens gasar bilen som har fastnat bakom bänken.

Tjejen ser honom, ser vad han vill, reser sig på armbågen och tar fram jeepen. Känner på hjulen, vrider dom rätt. Sträcker den till Jens.

TJEJEN:
Det är känsliga grejer...

JENS:
Har den gått sönder ?

Tjejen skakar nekande på huvudet. Jens undersöker sin jeep, känner på hjulen. Rosalita kommer fram till bänken, för att hämta Jens.

ROSALITA:
Hej.

För ett ögonblick är allt stilla, de tre personerna är fastfrusna i en tablå, en stillbild utan rörelse. Det enda som hörs är musiken och tjejen som börjat sjunga med.

TJEJEN:
"Gåuptilljobbetjobbajobba äta lunch..."

Det starka solljuset kastar en kraftig skugga från denna tjej med en samtidigt allvarlig och mjuk röst. Torget blir en bildmässig fond till något större, en scen på en rockklubb, ett poetiskt drama. Så bryts bilden av att Jens sätter ned sin jeep och han rusar iväg efter den, ut över parkeringsplatsen.

ROSALITA:
Bra musik.

TJEJEN:
Det är ett gammal band...

ROSALITA:
Jag vet...

Låten tar plötsligt slut. Mitt i sången. Rosalita sträcker cigarettpaketet mot tjejen, hon tackar nej med en huvudskakning.

Rosalita ser på tjejens ögon. De är frånvarande, blicken är långt borta. Hon tänker på annat.

ROSALITA:

Är du på väg nånstans ?

Tjejen reser sig upp. Hon är smal och tunn, i sextonårsåldern. Hon ser ut som en vanlig lillgammal tonåring i ansiktet, men klädd i svarta läderbyxor, grova kängor och med en svart keps på huvudet som skuggar de svartmålade ögonen.

TJEJEN:

“Nu reser vi till Spanien“ sa morsan.

Jag kände inte för att hänga med.

Rosalita känner det allvarligt menade i ögonblicket, är alldeles stilla, låter tjejens ord sjunka in. Den svartklädda tjejen fortsätter sammanbitet, ser demonstrativt bort.

TJEJEN:

Hon är alltid så fel...

Tjejen skrapar med en grov känga i asfalten, ser generat bort. Vill säga något mera, men har drabbats av tunghäfta.

Rosalita har lyssnat. Uppfattat tjejens sökande efter kontakt.

ROSALITA:

Det här är Jens...

TJEJEN:

Kan jag hänga med en bit...

Rosalita reser sig beslutsamt och går mot Amazonen, öppnar bildörren och ger henne en vänskaplig knuff in. Jens ramlar in efter henne och sätter sig med jeepen i knäet.

JENS:

Vad heter du...

TJEJEN:

Kalla mig Ebba...

Rosalita skrattar och startar motorn. Ebba börjar pratsjunga några strofer med poetisk melodi samtidigt som bilen rullar iväg.

EBBA:

“Alla vill till himlen och
åka limousin förstås
alla vill till himlen, till himlen...
alla vill till himmelen...”

SCEN 30.

EXT, DAG. NEDLAGD LANTHANDEL. COLLAGE.

Amazonen kör längs genomfartsvägen i ett litet samhälle. En liten kyrka ligger vid vägen, en blandning av bostadshus och lador kantar vägen.

Den ljusa bilen bromsar in vid en nedlagd lanthandel med stora tomma butiksfönster.
Ett vitt, rappat hus med flagnande färg. Bredvid ligger en överväxt och förvildad trädgård.

Rosalita går ur bilen, lämnar de två i baksätet. Deras blickar följer henne när hon går fram till ytterdörren, känner på den. Låst. Knackar och väntar. Knackar igen. Hon ser sig omkring. Inga grannar syns till, inget liv.

SCEN 31.

INT, DAG. FÖRÄLDRAHEM.

Kameran följer Rosalita som kommer upp ur källaren, går rakt genom en liten hall, pyntad med korsstygngstavlor och oljetryck. Över en dörr hänger två hagelgevär i kors.

Det är tomt i rummen.

Hon öppnar dörren till sovrummet. Där ligger en kvinna i rött hår på en säng och vilar.

Bredvid sängen ett nattduksbord med ett glas vatten och ett fotografi på Rosalita och Jens. En teve står på med en eftermiddagssåpa.

Rosalita står stilla och tittar på kvinnan som har slutna ögon. Plötsligt öppnar hon dom, ser sin dotter.

MAMMAN:

Rosalita...är det du...vad vill du?

ROSALITA:

Hej lilla mamma. Jag trodde inte du var här. Det var så tyst.

MAMMAN:

Jag somnade visst. Jag är så trött nuförtiden...

Rosalita ser när mamman sätter sig upp med en viss ansträngning, rätar ut benen framför sig, grimaserar när det vänstra sträcks.

ROSALITA:

Den skiten blir du aldrig av med...jag menar knäskadan.

Mamman tittar forskande på Rosalita. Som om hon inte vill prata om sina krämpor.

MAMMAN:

Nej...varför kommer du hit...nu ?

Mamman reser sig mödosamt, smal, lite krokig i en städrocksliknande klänning.

Rosalita tar ett steg mot henne, men mamman går in mot andra rummet, avvisar den utsträckta handen.

Rosalita följer efter henne.

Mamman sätter sig i en fåtölj.

ROSALITA:

Jag behöver låna pengar...

Mamman svarar uppgivet och trött.

MAMMAN:

Som vanligt. Du har väl inte rymt ?

ROSALITA:

Nej ! Jag är ute på ett par dar, för att träffa Jens...han
behöver mig...jag har inte varit med honom på två år...

Rosalita står en bit ifrån mamman, håller distansen. Hennes blick är allvarlig.

MAMMAN:

Han har det bra hos Sonja. Det var bäst som det blev...han
kunde inte bo hos ett gammalt par utan någon att leka
med...

Rosalita svarar inte, men hennes blick svartnar alltmer.

Mamman fortsätter med en mjukare ton.

MAMMAN:

Jag vet att du haft det svårt, Gud ska veta att både du och
jag har haft det svårt...men det var...det var din fars sätt att
fostra...

ROSALITA:

Genom att slå...

MAMMAN:
Han menade inte...

Rosalita avbryter bryskt mamman. Hon håller tillbaka ilskan, håller på att brista.

ROSALITA:
Jag vill inte höra allt det där ! Kan jag låna pengar...du är den enda jag har att gå till.

MAMMAN:
Vem tror du att du är ? Efter allt du gjort oss...allt du lovat att betala tillbaka.
Gång på gång...samma löften...

Mamman pratar på, det är som om hon går igenom välkända känslor, smärtsamma minnen.

MAMMAN:
Vad gjorde ni med alla pengarna Peter och du...gården blev ju aldrig klar...
Och nu...nu är det för sent...

Rosalitas blick blir tom, hon ser sig omkring i den pyntade ordningen.
Går fram till ett lackat skåp med några porslinshundar på. Drar hetsigt ut dukar och spetsprydda servetter ur lådorna.

MAMMAN:
Det är mina minnessaker.

Rosalita river planlöst ut resten av innehållet i lådan, en gammal solkig studentmössa singlar till golvet, en betygsbok.

Mamman har rest sig och tar tag i hennes armar bakifrån. Rosalita rycker till, de tappar balansen och mamman ramlar tillbaka i fåtöljen.

Rosalita sliter sig loss, reser sig och fortsätter rota i nästa låda.

Mamman sitter och flämtar i fåtöljen, darrar nästan av ilska.

Rosalita tar upp ett fotoalbum, några lösa bilder. På ett av dem sitter mamman och pappan finklädde. Ser lycklig leende ut.

Rosalita rotar vidare och får upp en plånbok. Bläddrar upp flera tusenlappar. Stoppar dem i fickan, tillsammans med fotografiet.

MAMMAN:

Du har ingen rätt !

Rosalita går fram till henne, tar tag i mamman, skakar henne, håller henne hårt och viskar dovt:

ROSALITA:

Jag är din dotter. Vi har samma blod.

Tänk på det. Samma blod.

SCEN 32.

INT, DAG. FÖRÄLDRAHEM. KÄLLARE.

Rosalita står nedanför källartrappa. En matt glödlampa lyser i taket.

Rosalita ser sig omkring, låter blicken glida längs dammiga hyllor, burkar, stora tunnor och travar av rep.

Blicken fastnar på en stor skylt med handmålade bokstäver - **ROSALITA 24/6 1988 PETER**

Vi ser hur tankarna och minnena flyger omkring i hennes inre.

Hon ryser till. Går ut genom källardörren.

SCEN 33.

EXT, DAG. FÖRÄLDRAHEM. POLISBIL.

I Amazonens baksäte sitter Jens och Ebba och väntar. Genom vindrutan ser vi tillsammans med dem

Rosalita komma småspringande fram till bilen, hoppar in bakom ratten.

JENS:

Var inte mormor hemma ?

Rosalita har bråttom, vill därifrån så snabbt som möjligt. Hon startar bilen, svänger runt och ut på stora vägen utan att se sig omkring.

JENS:

Varför var inte hon hemma ?

ROSALITA:

Ni håller käft. Fråga inget!

När bilen korsar vägen är en mötande polisbil tvungen att tvärbromsa. Bromsarna skriker samtidigt som Amazonens motor rusar.

I en sekundsnabb glimt ser vi att den uniformsklädde bakom ratten är polisen Reidar.

SCEN 34.

EXT, DAG. FLYKTBILEN. COLLAGE.

Rosalita accelererar våldsamt med den gamla Amazonen. Rattar iväg längs vägen.

Hon ser de tysta, bleka barnen i backspegeln.

Ser samtidigt hur polisbilen vänder och kommer efter dem.

ROSALITA:

Ni har inte sett något. Ni vet inget.

Det skriker i däcken när Amazonen tar de skarpa kurvorna på asfaltvägen i hög fart. Polisbilen har för tillfället försvunnit från backspegeln bakom en vägkrök.

Rosalita reagerar omedelbart och svänger Amazonen med en häftig gir in på en grusväg.

Rattar frenetiskt bilen längs vägen.

Ebba håller om Jens i baksätet. Dom kastas omkring av ryckningarna och svängarna i bilen. Plötsligt bromsar hon och svänger in på en mötesplats.

SCEN 35.

EXT, DAG. FLYKTBILEN. MÖTESPLATS.

Rosalita stannar motorn och andas stötvis.

Hennes blick söker sig upp i backspegeln. Ingen polisbil syns.

JENS:

Vad väntar du på ?

ROSALITA:

Inget...inget...

Ebba rättar till sin svarta keps på huvudet, stirrar ut genom bakrutan. Låter som hon försöker minnas en text, en dikt.

EBBA:

Var du än styr bilen slår det smärtan av alla drömmar som går sönder i den här hålan...

Rosalita stirrar på henne i backspegeln. Börjar skratta högt, startar bilen och gasar iväg.

SCEN 36.

INT, DAG. ÖDE. SKOTTEN.

Rosalita avlossar med ett brak två snabba skott mot fotografiet av mamman och pappan som står på en bjälke. Det flaxar sönder i små bitar. De singlar ned på golvet.

Rosalita skrattar gällt.

JENS:

Vem var det på bilden?

ROSALITA:

Ingen jag saknar...

Hon lägger ena armen kring Jens, i den andra handen har hon geväret.

Han ser stolt och imponerad upp på henne. Ebba är däremot rädd, liten. Vänder rädslan till ilska.

EBBA:

Du är för fan rubbad ! Jag stannar inte här!

Rosalita vänder sig mot Ebba. Ser kallsinnigt på henne.

ROSALITA:

Gör som du vill ! Stick bara !

EBBA:

Du är inte klok alltså, en jävla desperado!

Hennes utbrott får inget svar. Demonstrativt stänger Ebba ladans dörrar inifrån.

SCEN 37.

INT, DAG. ÖDE GRÄL.

Rosalita stänger ytterdörren till huset med en smäll. Håller Jens i ett starkt grepp kring armen.

JENS:

Jag vill också skjuta !

Rosalita skakar på huvudet, ställer undan geväret vid ytterdörren.

Jens ser mulen ut, boxar henne våldsamt i magen.

Rosalita tar tag i hans händer och börjar dansa runt med honom. Kameran virvlar med dom. Det går fortare och fortare, de ramlar ihop i en hög.

Jens skriker till. Sliter sig loss.

Rosalita ligger kvar på rygg på golvet. Allt går i ett svep och samtalet blir lika andfått och hastigt.

JENS:

Varför får inte jag skjuta?

Hade det varit pappa...

Rosalita svarar inte, men ser sammanbitet på honom.

JENS:

Pappa hade låtit mig...

Vi ser i Rosalitas ögon hur utbrottet är nära. Hon reser sig, tar tag i Jens. Jens boxar henne i magen igen.

Röd i ansiktet. Inga ord längre.

Rosalita sväljer och behärskar sig. Hennes röst är ansträngd men hon talar vidare -

ROSALITA:

Nu snackar vi inte mer om det !

JENS:

Men jag vill skjuta !

ROSALITA:

Sluta ! Jag orkar inte höra mer !

Jens sliter sig plötsligt loss. Han rusar in i andra rummet.

Rosalita följer efter, hittar honom med plåtlådan i knäet.

Jens sätter på sig solglasögonen. Trots att det är inomhus och mörkt i vråna. Han sitter där och stänger in sig i ett eget mörker.

Rosalita försöker ta tag i situationen, förklara.

ROSALITA:

Tro inte han var nån ängel...

JENS:

Det är ditt fel att han är död !

Rosalita stänger munnen och stirrar stumt på sin son. Hon har plötsligt inget att säga. Det är som hon fått en rungande örfil.

Tystnaden talar vidare och hon inser att hon börjat i fel ände. När Jens är upprörd kan hon aldrig förklara vem hans pappa var, hur deras förhållande var.

ROSALITA:
Förlåt...förlåt...

Jens gömmer sig fortfarande bakom solglasögonen.
Rosalita backar långsamt ut i köket. Hon är stum, vit i ansiktet.
Tar med sig geväret ut.

SCEN 38.
INT, SKYMNING. ÖDE. DESPERADO.

Rosalita öppnar bagageluckan på Amazonen och lägger tillbaka geväret. Ser till att låset verkligen är låst. Hon tar ut matkassar ur bilen.

I bakgrunden sitter Ebba på ett par höbalar med sin bandspelare på för full volym.

Rosalita ser henne, väntar på att Ebba ska säga något. Tittar på henne.

Till slut går hon fram till Ebba, stänger hon av bandspelaren och säger högt:

ROSALITA:
Ebba...Ebba Grön...

Ebbas ögon som tidigare blixtrat är nu undflyende, nästan rädda. Rosalita sätter sig bredvid henne.

ROSALITA:
Vi skiter i det där...

EBBA:
OK.

ROSALITA:
Säkert ?

EBBA:
Jag menade inte det där jag sa...

De sitter tysta tillsammans.

Ebba som en främmande fågel i sina svarta kläder.

Rosalita som en skadskjuten äldre syster med sina slitna gymnastikskor och jeans.

Utan att säga något mera tar Ebba några av matkassarna med sig och går ut ur ladan.

SCEN 39.

INT, SKYMNING. ÖDE. EXTRALOV.

Matkassarna hamnar på köksbänken. Ebba tittar sig omkring.

Rosalita öppnar ett fönster i stora rummet. Dammet ryker.

Jens leker rally med sin bil som rusar runt på det tomma golvet.

Rosalita sätter sig tyst på huk vid en vägg och betraktar honom.

Han stannar bilen vid hennes fötter. Kommer fram och ser henne djupt i ögonen. Allvarlig.

Rosalita sträcker armarna mot honom och drar ned honom mot sig. Ger en stor kram. Ebba kommer in till dem från köket.

EBBA:

Det luktar mögel i köket...

ROSALITA:

Ja jag vet. Det har stått tomt länge.

Ebba ser ut att vilja fråga mera, men väljer att vara tyst.

Ser att Rosalita och hennes son behöver vara ensamma. Vänder om och går ut igen.

Jens är orolig, har flera frågor.

JENS:

Hur länge ska Ebba vara med oss ?

Rosalita håller händerna på Jens axlar. Ser sin son i ögonen.

Hon känner att hon måste övertyga honom. Att han kräver ett svar han kan lita på.

ROSALITA:

Vi får se. Vi tar det lugnt ett tag...

Vi ska göra saker, vara tillsammans..

Jag ska inte tillbaka till fängelset...

Rosalita tystnar. Orden fastnar i halsen. Hon har mer att säga. Men får inte fram något.

Börjar om.

ROSALITA:

Tycker du inte om Ebba ?

Jens skakar på axlarna. Han protesterar genom att vara tyst.

Rosalita lägger armarna om honom. Han rör sig inte. Men sliter sig inte heller loss.

SCEN 40.

INT, KVÄLL. ÖDE. SANNSAGA.

Ebba sitter vid fotogenlampan i köket. I knäet ligger ett papper med klotter och stora spretiga ord. Hon tuggar på en penna.

Rosalita kommer inifrån andra rummet. Har ett hyschande pekfinger framför munnen.

Tar nyfiket och vrider Ebbas papper så hon kan läsa. Ebba håller händerna över för att täcka det skrivna. Rosalita viskar -

ROSALITA:

...är det dikter...

EBBA:

...ähh, bara texter, jag skriver dom till en kille som skriver låtar...

Rosalita hinner inte fråga mera, istället sätter Jenss fjärrstyrda bil igång och kommer rusande ut i köket.

Rosalita reser sig. Går in i rummet.

Ser Jens sitta klarvaken i hängmattan och ratta sin kontroll.

ROSALITA:

Stäng av...

JENS:

Jag vill inte sova...

ROSALITA:

Vill du höra en historia...en sann...

Jens nickar och lägger ifrån sig fjärrkontrollen. Rosalita sätter sig bredvid honom. Rufsar honom i håret.

ROSALITA:

En del historier är sanna en del osanna. Min är verklig...

En gammal gammalmormor till oss var vallonkvinna, hon kom söderifrån där det är Belgien idag...

Hon smidde koppargrytor bättre än någon annan, bättre än en man. Hon tjänade pengar var hon kom och var klädd i de finaste smycken och kläder...

Rosalita tar en paus. Jens har lyssnat med stora öron under berättelsen, men kommenterar inte något.

ROSALITA:

I själva verket stal hon dom och låtsades banka perfekta grytor. Hon brukade besöka marknader och se till att följa spåren efter koppargubbarna....

När hon blev misstänkt angav hon sin man för länsman och klarade sig...

JENS:

Angav sin man ... vad betyder det?

ROSALITA:

Att han fick ta skulden ...

JENS:

Orättvist.

ROSALITA:

Tycker jag med. Men dom överlevde.

Rosalita stoppar om Jens filten. Han burrar in sig i den. Nöjd.

SCEN 41.

INT, KVÄLL. ÖDE. MUSIK.

I köket sitter Ebba vid lampan. Hon har slutat skriva. Har tydligt lyssnat på berättelsen.

EBBA:

En lögn är alltid en lögn...

Rosalita ser på henne. Tar en cigarett innan hon svarar.

ROSALITA:

Ja, eller hur...

ROSALITA:

Man måste kunna lita på varann. Jag måste lita på dig och du på mig...

EBBA:

Det är inget svar.

ROSALITA:

Jag menar bara att vi måste kunna lita på varann. För det kan vi väl ?

Rosalita håller upp ett glas vin. Hon tänder en cigarett, sitter vid fönstret.

Tystnaden över gården och natten utanför är total.

Ebba säger ingenting. Tittar ut på natten. Rosalita studerar hennes mascarasvarta ögon.

ROSALITA:

Vill du prata ?

EBBA:

Om ?

ROSALITA:

Om din mamma...om dina texter...

Ebba skakar på huvudet. Ser osäker ut, lite trotsigt.

Rosalita släcker sin cigarett. Tar en klunk vin ur glaset. Väntar på ett svar, en fortsättning på tanken.

Inget kommer.

Då börjar hon prata, mest till sig själv, men samtidigt till Ebba.

ROSALITA:

Alla ljuger vi på nåt sätt...

Rosalita tittar på Ebba, ser att hon lyssnar med pennan i munnen.

ROSALITA:

...ibland måste bryta upp annars ljuger man för sig själv...

Och det är den värsta lögnen av alla...

SCEN 42.

EXT/INT, MORGON. ÖDE. KADAVRET.

Det är morgon, det är stilla. De tre är i sin egen värld.

Jens sparkar boll på gården. Ebba sitter på trappan och tittar på ingenting.

Rosalita sitter med en kopp kaffe och en cigarett bredvid henne.

Jens smiter in genom dörren till ladan.

Efter några sekunder hörs det skrik inifrån det lilla stallet.

Rosalita rusar dit.

Med en bekymrad min står Jens och stirrar in i en liten spilta. Det ligger en död räva full med maskar på golvet.

Rosalita tittar tyst på djurkroppen. Tar en gammal rostig skyffel och går in i spiltan.

Går med bördan långt framför sig, skyfflar ut liket genom bakdörren. Ut på gödselstacken. Ebba har kommit in och betraktar på avstånd.

JENS:

Varför har räven dött här...

ROSALITA:

Han har väl varit lycklig här, djur letar upp sin favoritplats när dom inte orkar leva...

JENS:

Då är elefanterna lyckliga på sin kyrkogård, dom går ju alltid till speciella platser när dom ska dö.

Han rusar iväg nöjd med sin egen slutsats. Rosalita ser efter honom, skakar på axlarna och ler.

Hon håller samtidigt skyffeln långt ifrån sig, ställer undan den som om den är smittad.

Med ett indiantjut kastar sig Jens uppifrån höskullen ned på balarna. Han kastar hö på Ebba som hoppar efter honom och de rullar runt i hödammet som brottare.

De två slagskämparna jagar varandra vidare. Klättrar upp på höskullen igen.

SCEN 43.

INT/EXT, DAG. ÖDE. SPEKULANTER.

Rosalita står med huvudet ned under motorhuven på Amazonen. Hon spänner fläktremmen med en stor skiftnyckel.

Jens hoppar ned från höskullen, flämtande och anfådd med hö i håret och på kläderna.

Han kikar nyfiket ned under den öppna motorhuven.

Rosalita kommer upp med en oljesticka. Tittar på den. Stoppar tillbaka den i motorn.

Går fram till en bänk med en massa gamla färgburkar och oljeflaskor.

Ebba ser ned på dem uppifrån höskullen. Hon plockar rester av hö ur munnen. Spottar och fräser.

EBBA:

Jävla snorunge ! Det är livsfarligt att pressa in hö i halsen !

JENS:

Det var du som började, din...din häxa !

Ebba hoppar ned och kastar sig skrikande efter honom, Jens skrattar och springer runt bilen för att reta henne.

Utifrån gården hörs ekande slag mot husväggarna. Rosalita håller för munnen på Jens och kikar ut genom dörrspringan.

En man i italiensk kostym och en ung kvinna i jeans går över gården. Han har en grov käpp i handen som han använder som ett redskap.

KOSTYMMANNEN:

Vilket jävla ruckel, det begär dom trehundrausen för.

Det här fasadtegllet döljer de vita knutarna och koskiten där nere.

ROSALITA:

Det är fel energier här.

KOSTYMMANNEN:

Det enda som går att få energi av här är om man eldar upp kåken.

Jens sprattlar våldsamt under Rosalitas grepp och sparkar omkring sig.

En svart liten bil backar runt på gården och kör ned trägrinden.

Mannen rusar ut och skriker något om "repor för tiotusen".

Han kastar sig in bakom ratten igen, den svarta bilen drar iväg med ett vrål.

En ilsken Jens har slitit sig ur greppet och bankar på Rosalita. Han springer ut genom dörrarna.

Ebba sitter i ett hörn och tittar på henne. Villrådig. Förvirrad.

EBBA:

Varför gömmer vi oss ?

ROSALITA:

Jag vill inte att nån ska veta att vi är här.

Rosalita öppnar bagaget och hittar en oljeflaska. Ser till att hagelgeväret ligger säkert.

Låser bakluckan med nyckeln.

SCEN 44.

EXT, DAG. IDYLLEN.

Rosalita kommer gående nedför en liten skogsväg, i bakgrunden kommer Jens och Ebba släntrande. De passerar dungar av lövskog.

Kommer till en liten badplats vid insjön som ligger skyddad av buskage och höga skuggande träd.

Jens sparkar av sig skorna, rusar ut i vattnet med kläderna på. Ebba tar snabbt av sig läderbyxor och kängor och följer efter.

Rosalita drar fram en slidkniv ur sin tygväska, sätter den med eggen ut mot vattnet i strandkanten. Tittar ut på de badande.

ROSALITA:

“Näck, näck, nålatjyv, far din va en stålatjyv, å mor din va en frilla, gick i alla byar och gjorde småbarn illa...”

Känner på vattentemperaturen med ett finger. Står kvar.

De kommer springande upp mot henne. Jens fötter kommer farligt nära slidkniven.

ROSALITA:

Akta fötterna !

Jens böjer sig ned, tar upp kniven. Håller den framför sig.

JENS:

Varför sitter kniven där ?

ROSALITA:

Den skyddar...

EBBA:

Det är bara gamla bönder som tror på sånt...

Rosalita går fram till Jens. Tar kniven ifrån honom. Samtidigt som hon ler överseende mot Ebba.

ROSALITA:

Min morfar lärde mig allt om det.

Han lärde mig att Näcken bor i vattnet och måste hållas borta från barn...

JENS:

Med en kniv...

ROSALITA:

Och med en ramsa...“Näck, näck, nålatjyv, far din va en stålatjyv, å mor din va en frilla, gick i alla byar och gjorde småbarn illa...”

Rosalita sätter tillbaka kniven i vattenbrynet.

Ebba stänker vatten på Jens, de springer ut i sjön igen.

Under deras plaskande samlar Rosalita torra kvistar, börjar göra upp en eld.

SCEN 45.

EXT, DAG. IDYLLEN. KORV.

Alla tre sitter med korvar på pinnar och tittar in i elden, Jens är instoppad i Rosalitas stora tröja.

Hans kläder hänger på tork i ett stort träd bredvid elden.

Rosalita tänker, tittar på sin cigarettglöd, fundersam.

Jens tappar sin korv i glöden, Ebba tar upp den och skrattar.

Sträcker honom sin pinne. Jens smaskar hungrigt i sig grillkorven.

Rosalita ser moderligt beskyddande på.

Det brakar till i de täta buskagen bakom dem. En stor svart kropp kommer dånande i full kraft. Passerar.

Det är en häst med en ung blond tjej på ryggen. Ekipaget är på väg i full galopp ned mot vattnet. Den unga tjejen manar på hästen som tar en hastig sväng i det grunda vattnet så det flyger kaskader av vattendroppar kring de kraftiga musklerna.

Den galopperar upp ur vattnet, ryttarinnans blonda hår flyger, hon rider barbacka, försvinner genom lövskogen.

De tre sitter tysta. Som om de tillsammans varit med om en dröm.

Glöderna lyser framför deras fötter. Rosalita reser sig och sparkar jord över glöderna.

Ebba och Jens sticker sina svartbrända pinnar i resterna av elden.

Rosalita hämtar kniven i vattenbrynet, torkar av den.

SCEN 46.

EXT, DAG. ÖDE. VED.

Rosalita står och hugger ved, yxan sjunger mot kubben. Hon har gjort det förr.

Nu gör hon det med frenesi och styrka.

I bakgrunden hjälper Ebba Jens att rigga upp en gunga i ett av fruktträden. Ett grovt rep och en bräda.

Jens hoppar upp, tar sats och gungar högt.

Ebba kommer fram och börjar samla ihop ved i famnen. Rosalita tittar på henne, frågande.

ROSALITA:

Det är okey, va, jag är snart tillbaka...

Ebba nickar och tar med den hopsamlade veden in i huset.

Jens följer springande efter henne.

Rosalita ser långt mot huset, inga barn kommer ut igen.

Hon sätter sig i Amazonen. Startar den, motorn spinner utan oljud.

SCEN 47.

INT, DAG. ÖDE. IDÉ.

Ebba stapplar in över tröskeln med en stor famn ved, Jens skrattar åt henne när hon snubblar och tappar alla vedträn i en hög.

Ebba reser sig och borstar surt av sig. Jens skrattar fortfarande.

Ebba mjuknar. Hon samlar ihop veden igen, lägger den vid den svarta gjutjärnskaminen.

JENS:

Min mamma ska lära mig skjuta.

Ebba tar en tidning och tändstickor och tänder elden. Hon tittar på honom.

EBBA:

Skjuta... Hon är galen, världen är galen...

Vad jobbar hon med egentligen ?

JENS:

Vet inte.

EBBA.

Var det länge sen ni bodde här ?

Jens svarar inte, han sätter på hennes bandspelare, ut kommer våldsamma dansrytmer. Ebba skrattar till, tar tag i Jens och börjar dansa runt med honom i sina armar.

De skrattar, plötsligt har Ebba fått nog, sliter sig loss, stänger av bandspelaren.

JENS:

Nej !

EBBA:

Ska vi hitta på nåt annat...

Jens tittar surt på henne. Som om hon bara är i vägen.

EBBA:

Vi går ut i ladan och kollar...

SCEN 48.

EXT, DAG. BILEN ENSAM. COLLAGE.

Amazonen stannar upp på en bro över en å. Rosalita stiger ur, stirrar ner i vattnet som forsar fram. Hon kastar i en pinne som flyter iväg. Bilmotorn står på bakom henne.

Rosalita sitter bakom ratten och kör. Hennes blick är långt borta. Landskapet utanför fönstret flimrar förbi.

Amazonen rullar in i det lilla samhället.

Rosalita svänger in bakom Lejonets hus. Den röda pickupen står mitt bland all bråte och byggnadsmaterial.

SCEN 49.

INT, DAG. LEJONETS HUS. TATUERINGSRUM.

Rosalita kommer in i Lejonets hus. Ett hus som är i ombyggnad, nakna golv. Omålade dörrar. Det är tomt i köket, tomt i rummet innanför.

Men ett ljud hörs. Långt bort. Låter som en tandläkarborr.

Rosalita följer det envetet surrande ljudet och öppnar en dörr.

I ett rum ut mot gatan med stora butiksfönster sitter Lejonet bredvid en gammal tandläkarstol. Han har ett elektriskt verktyg i handen. En tatueringsmaskin.

Han tittar upp mot Rosalita.

Ser henne komma in. Ger henne ett snabbt leende.

Djupt koncentrerad arbetar han vidare med en blixtrande bild av en långhårig man med slägga i handen.

En bild av guden Tor.

På väggarna hänger tavlor med motiv. Några stora lejonplanscher. Rosalita tittar närmre på några av planscherna.

Lejonet stänger av maskinen.

Torkar med en trasa av tatueringen. Sätter på en stor kompress på mannens arm.

Mannen med tatueringen går ut mot gatan.

ROSALITA:

Jag tycker om att se dig jobba...

Jag trodde du slutat...

LEJONET.

Jag måste öva, hålla redskapen igång.

Måste hänga med.

Det skall vara mycket blix och dunder nu.

Mycket färg.

Lejonet talar stolt om sitt hantverk, går fram till henne och ler ett fundersamt leende. Tar och smeker upp t-shirten över hennes axel så att lejonatueringen syns.

LEJONET:

Våra Lejon...de är speciella.

De brinner med solens färger...

Rosalita ser på sin axel. Känner med ett finger över tatueringens yta. Följer linjerna.

ROSALITA:

Kan du lära mig...tar det lång tid ?

LEJONET:

Man ska helst ha en mästare som lärare.

Nån erfaren...

ROSALITA:

Du kanske...

Han ser smickrat på henne, tar hennes arm och håller om henne.

SCEN 50.

INT, DAG. LEJONETS HUS. KÖK.

Lejonet ställer en kopp kaffe framför Rosalita som sitter vid ett gammalt köksbord.

Han sätter sig bredvid henne. Håller sin egen kopp i händerna och dricker.

Hans blick är forskande, han vill ha klarhet. Ser djupt in i hennes ögon.

LEJONET:

Hur är det egentligen ?

Rosalita svarar inte först. Tar en klunk kaffe ur koppen. Funderar.

ROSALITA:

Vet du nån som kan ordna nya papper, pass och sånt...en ny identitet.

LEJONET:

Du menar allvar. Det är måndag och du skulle varit tillbaka idag, va...

Rosalita kryper närmre honom. All hennes normala energi är försvunnen. Rösten är liten.

ROSALITA:

Jag ska inte åka tillbaks. Jag håller på att förlora Jens... jag tänker resa iväg med honom...

LEJONET:

Vet du vad du gör ?

Rosalita nickar till svar. Lejonet frågar inte mera, kräver ingenting. Istället tar han henne i sin famn, smeker hennes hår. Säger lågt:

LEJONET:

Jag ska kolla...jag lovar...

Rosalita ger honom en stor kyss. Lejonets händer börjar smeka hennes hals. Letar sig ned under t-shirten. Rosalita drar av sig tröjan, Lejonets drar ned byxorna.

De har bråttom, det är hetsigt. De har väntat länge.

Stående i dörröppningen mot rummet smeker de varandra överallt, sliter i kläderna. Flämtar, upphetsat. Står där alltmer nakna.

Lejonets mun kysser Rosalitas kropp, längre och längre nedåt. Hon sliter i hans hår. De faller bakåt i en stor gammal soffa.

SCEN 51.

INT, DAG. ÖDE. PAPPOR.

Jens och Ebba sitter på golvet i det stora rummet. Han ser fundersam, liten ut.

Ebba sitter med ena handens fingrar utsträckta och övar prick med sin morakniv mellan dem. Låter knivspetsen studsas mot golvbrädorna mellan fingrarna.

JENS:

Är det nån slags lek?

EBBA:

Mmm...min pappa lärde mig det en gång...

Jens tar en penna och börjar öva på samma sak. Koncentrerat.

Jens börjar drömmande, nästan frånvarande att prata.

JENS:

Min pappa är alltid borta. Han är pilot.

Han flyger runt hela jorden...

EBBA:

Jag vet att du bara har din mamma...

JENS:

Nu ja. Han tjänar mycket pengar.

När han blivit miljonär ska vi åka till Australien.

Ebba misstänker att Jens fantiserar, lägger ifrån sig kniven. Går bort till fönstret där hon tar fram tändstickor och tänder fotogenlampan.

EBBA:

Men du, på riktigt. Var bor ni egentligen ?

Jens tar kniven och känner på den. Han svarar inte på Ebbas fråga.

EBBA:

Hon är rätt okey...

Jag önskar att min mamma var som din. Hon vill iallafall ha dig...

Ebba kommer och sätter sig igen. Ställer fotogenlampan på golvet.

Jens lägger ifrån sig kniven, stirrar in i lampans låga.

JENS:

Din pappa då ? Vad gör han ?

Jens lyfter på fotogenlampans glas, sticker ett finger i lågan. Drar bort det. Sticker tillbaka det igen.

EBBA:

Min pappa träffar jag inte så ofta. Min mamma bor med en annan man. Han är taxichaffis...

JENS:

Jag vet att min pappa är död.

Jens drar bort fingret för sent. Blåser på det. Försöker svalna det med att vifta.

JENS:

Jag bara skojade om att han var pilot.

Han kommer aldrig.

EBBA:

Din mamma kommer...

Ebba river ur bilder av män ur en veckotidning.

Tar en av bilderna på män med mustach. Sätter upp den på väggen.

Hon tar upp sin morakniv, balanserar den i handen. Som om hon tänker kasta den.

Jens sitter i fönstret med fotogenlampan och väntar.

I tystnaden hör man nästan hur tankarna rusar runt i huvudet på Jens.

Skymningen runt honom stärker ensamheten. Det är inte första gången han har väntat länge.

SCEN 52.

INT, SKYMNING. LEJONETS HUS. TATUERINGSRUM.

Det dova skymningsljuset orkar precis lysa ut skuggorna i rummet där

Lejonet och Rosalita ligger nakna i soffan. De har delvis dragit en pläd över sig.

De har älskat. De ligger och andas tillsammans.

Vi ser hans lejonativering, vi ser hennes.

Han smeker hennes axel. De smeker varandra.

Rosalita sträcker sig efter sin stora tygväska och plockar fram en cigarett. Tänder den. Sitter kvar och tittar på mannen. Han vänder huvudet mot henne, sträcker på sig.

LEJONET:

Du kanske kan kolla med din advokat. Man kan få ny identitet.

Rosalita stelnar till. Hon besvarar hans blick, men är irriterad.

ROSALITA:

Men det räcker väl om du fixar på ditt håll. Eller du vill inte...

Lejonet reser sig och går ut ur rummet för att få avstånd till Rosalita.

Bilden följer med, rörlig och orolig speglar den laddningen mellan de två.

LEJONET:

Jo det är klart att jag vill...men du kan väl kolla. Det går att göra det lagligt.

Rosalita tittar ut genom fönstret, det är nästan mörkt ute.

Hon rusar upp. Kastar på sig kläderna.

ROSALITA:

Men Gud jag måste sticka !

Hon springer ut genom rummet. Lämnar den nakne mannen ensam.

SCEN 53.

EXT, KVÄLL. ÖDE. INDIAN.

Med ett skri hoppar en krigsmålrad pojke fram i skenet från bilens strålkastare.

Rosalita tvingas tvärbromsa och bilen stannar.

Hon stirrar på sin son som utför någon slags krigsdans framför bilens kylare.

På trappan till huset sitter Ebba, täljer pilar med morakniv.

Rosalita ställer sig mitt på gårdsplanen, väntar på att någon skall säga något.

Jens försvinner in i ett fort byggt av stenar och gamla bildäck. Det är upplyst inifrån av den tända fotogenlampan.

Rosalita går fram och sätter sig bredvid Ebba, tänder en cigarett.

EBBA:

Jävla tur att Jens har mig, du är tydligen en sån där svikare.

Som alla andra morsor !

Ebba flyttar sig längst ut på sin del av trappan, en tydlig markering. Rosalita svarar i en bestämd ton.

ROSALITA:

Du vill inte veta vad jag är.

Jens indiantjut har tystnat inifrån fortet. I det skumma ljuset ser vi Rosalita komma fram, titta på Jens, hålla ut armarna. Han springer in i hennes famn, boxar henne samtidigt. Hon håller fast honom, de försvinner in i huset.

Bakom husknuten i skumrasket kommer Ebba. Smyger fram mot köksfönstret, ställer sig på huk så hon inte skall synas. Fönstret öppnas på vid gavel. Rosalitas röst skriker.

ROSALITA:

Jävla brud! Ska du kasta kniv får du va utomhus! Man kastar inte kniv i mitt hus!

Ebba rör sig inte. Fast hon ler för sig själv. Kallt.

EBBA:

Död åt alla lögnare.

SCEN 54.

INT, KVÄLL. ÖDE. ÄNGEL.

Bredvid kaminen sitter Rosalita, en cigarett brinner mellan fingrarna. Hon har tårar i ögonen. På väggen bakom henne sitter tidningsbilden genomborrad av morakniven. Plötsligt bränner fimpen henne, hon hoppar till, släcker den mot golvet...

Jens står bredvid henne, sträcker fram sitt tårrandiga krigsansikte och torkar bort Rosalitas tårar.

Hon torkar av hans ansikte med sin tröja, håller om honom. Säger trevande, som hon söker orden -

ROSALITA:

Min ängel. Jag överger dig aldrig.

SCEN 55.

INT, KVÄLL. ÖDE, VÄSKAN.

I köket sitter Ebba vid bordet. Det är tyst, natten är mörk. Fotogenlampan är tänd.

Rosalitas stora tygväska ligger slängd på bordet.

Ebba tittar in mot rummet, som om hon undersöker om Rosalita är vaken.

Hon drar till sig väskan, plockar snabbt ut en stor tjock plånbok. Öppnar den. Hittar ett körkort, en man i medelåldern.

Sticker ned handen igen, får upp en rulle pengar, tusenlappar. Pengarna bränner henne i handen, hon stoppar ned dem igen.

Får upp ett papper där det står KRIMINALVÅRDEN i stora bokstäver.

När Ebba läser det, kommer Rosalita tassande in, bakom hennes rygg.

Hon sliter papperet ur Ebbas händer. Viskar med en hotfull stämma:

ROSALITA:

Du ska vara jävligt försiktig.

EBBA:

Du sitter i fängelse.

ROSALITA:

Och du är på rymmen, som jag.

Ebba drar sig undan Rosalita. Som om hon väntar på något mera allvarligt.

EBBA:

Jens...var bor han egentligen...

ROSALITA:

Han bor med mig. Fråga inte så mycket.

Rosalita tar väskan med sig in i rummet.

Ebba står kvar vid dörren. Som om hon inte kan besluta sig för var hon ska vara. På väg bort, eller stanna.

SCEN 56.

INT, MORGON. ÖDE. NYKLIPPT.

Morgonsolen flödar in genom smutsiga fönster. Ebba sitter på en pinnstol, på köksbänken en spegel, kring henne stora tussar avklippt hår. Hon är alldeles osminkad, inga svarta tunga ögon. Ser ensam ut, verkar frånvarande, tankfull.

Rosalita kommer upp, gäspar. Morgontrött. Hon ser vad Ebba gjort, men säger ingenting.

EBBA:

Dom kommer hem idag...från Spanien...

Rosalita ser hennes oro, ser den lilla flickan bakom den brådmogna tonårsfasaden.

Hon stryker Ebba över det korta, hackiga håret. Ebba slår bort hennes hand.

ROSALITA:

Snyggt.

EBBA:

Lägg av !

ROSALITA:

Okey då, skitfult !

SCEN 57.

EXT, DAG. LEKPLATS. FÖRVANDLING.

Vid en telefonkiosk på ett litet torg med pressbyråkiosk står Rosalita lutad mot den parkerade Amazonen och röker cigarett, bläddrar i telefonkatalog.

Jens gungar våldsamt på den lilla lekplatsen bredvid.

Inne i telefonkiosken står Ebba med luren mot örat. Hon kastar luren i klykan, rusar ut och skriker -

EBBA:

Jag sa att hon fick välja mellan mig och honom! Hon valde det svinet!

Rosalita river ut en sida ur katalogen. Ebba fortsätter prata upprört.

EBBA:

Han har makt över henne. I sängen. Dom knullar oavbrutet.

Rosalita ser på Ebba. Ser forskande på henne. Tar ett bloss, letar efter rätt ord.

ROSALITA:

Vi tar hand om dig.

EBBA:

Du kan ju inte ens ta hand om Jens.

ROSALITA:

Vad vet du om det !

EBBA:

Han tror han kan göra vad fan som helst !

Rosalita svarar inte. Tittar bara långt på henne.

Går in i telefonkiosken. Slår ett nummer.

Ebba ropar på Jens som tar ett hopp ur gungan så han landar med huvudet före i gruset. Hon springer bort mot honom.

Rosalita lägger på telefonluren igen. Drar hastigt av sig sina trasiga jeans, gör om den långa tröjan till kjol, fiskar upp ett hårband ur fickan, sätter upp håret i hästsvans.

Ser belåtet på sig själv i kioskens reflekterande glasruta. Går ut med rak rygg, bestämd hållning i nacken.

Ropar till barnen som gungar högt och våldsamt. Hon kastar iväg några hundralappar mot Ebba.

ROSALITA:

Ebba, skaffa mat om ni blir hungriga...

SCEN 58.

INT, DAG. ADVOKATKONTOR. PORT.

Rosalita kommer fram till en port i ett modernt kontorshus. När hon skall ta tag i handtaget rycks dörren upp och en liten flintskallig man i mörk, elegant kostym stiger ut till henne. Han har ett ansträngt leende på läpparna.

Ser sig stressat omkring. Talar lågt till henne.

ADVOKATEN:

Jag borde inte träffa dig. Det är ett brott mot advokatsamfundets regler.

ROSALITA:

Jag behöver en ny identitet. Nya papper.

ADVOKATEN:

Rättsskyddet gäller enbart när en miss-handlad är hotad till livet. Du har eliminerat ditt hot. Alltså är du inte i fara.

ROSALITA:

Jag kan betala.

Rosalita visar honom en rulle sedlar, tusenkronors-märket lyser överst.

Den lille runde advokaten håller för sedelbunten med händerna, som om han inte vill se pengarna. Säger med en överlägsen och nedlåtande ton:

ADVOKATEN:

Alltså lilla vän, detta är Sverige, ett rätts-samhälle. Vi lever inte i en maffiavärld, inte i en amerikansk film.

ROSALITA:

Jag vill bara veta om du kan fixa det. Du har gjort det förr.

Advokaten studerar Rosalitas kropp, uppifrån och ned. Ser hennes bara ben, hennes smutsiga och slitna gymnastikskor. Ler ett menande leende.

ADVOKATEN:

Jag har en fråga...Lät du din man ligga med dig innan du stack ned honom.

Eller fick han inte, och du blev våldsam...

Rosalita stelnar till. Hon fixerar den lille advokaten med blicken.

Vänder om på klacken och lämnar honom med en stolt knyck på nacken.

SCEN 59.

EXT/INT, DAG. TORGET. TOBAKSAFFÄR.

Rosalita kommer gående rakt över torget i den lilla staden, förbi Tingsrätten och hotellet, en fyrkantig tegelbyggnad från 60-talet. Hon går raskt. Upprörd.

Runt runt hörnet från affärgatan kommer en uniformsklädd polis gående mot henne.

Framför en tobaksaffär stannar Rosalita tvärt. Kvällspostens löpsedel hänger uppe med ordet

KIDNAPPAD i feta bokstäver över en bild på en nioårig pojke. Det är Jens, hennes son !

Hon ser sig själv reflekteras i glaset till affären. Öppnar dörren och ser då i en snabb glimt polismannen komma gående mot henne. Hon smiter snabbt in.

Inifrån butiken ser vi med Rosalitas blick den uniformerade polisen stanna utanför affären. Det är Reidar, polismannen som känner henne. Han studerar löpsedeln. Funderar. Vänder sig om och försvinner bort.

Rosalita stoppar ned en limpa cigaretter och en tidning i sin stora tygväska. Öppnar dörren och försvinner snabbt åt andra hållet.

SCEN 60.
EXT, DAG. KIOSK.
UTGÅR.

SCEN 61.
EXT, DAG. LEKPLATS.

Rosalita kommer småspringande in på lekplatsen. Ser Ebba och Jens vid gungorna.

Han gungar högt, högt.

Ebba sitter stilla och tuggar surmulet på tuggummi.

Rosalita tänder en cigarett och sätter sig på en bänk, där står en stor godispåse. En tidning ligger hopvikt under den.

Ebba hoppar av gungan. Går demonstrativt och sätter sig bredvid Rosalita, sparkar med kängorna i gruset. Tittar på Rosalitas brunbrända ben, hennes slitna gymnastikskor.

Hon vill säga något, vet inte hur.

Istället sträcker hon fram tidningen med bilden av Jens.

Rosalita rycker den till sig. Den feta texten **KIDNAPPAD** lyser åter mot henne.

Viker ihop tidningen för att inte se mera. För att inte Jens skall se.

Tittar på Ebba som tittar tillbaka, men inte kommenterar eller säger något.

Rosalitas huvud är fyllt av motstridiga tankar.

Hon försöker reda ut situationen för sig själv.

ROSALITA:

Fan ! Han är min son !

Man kan inte kidnappa sin son !

Ebba tittar på henne. Ser hur stressad och jagad hon är.

Rosalita försätter prata.

ROSALITA:

Jag tänker inte lämna tillbaka honom !

Jag är hans riktiga mamma !

SCEN 62.
INT, DAG. STORMARKNAD. FOTO.

Jens och Ebba sitter vid några cafebord i ett hörn av stormarknaden. De äter det sista av godispåsen, väntar.

Rosalita kommer stressad fram med två remsor från en fotoautomat. Viftar med dem för att de skall torka.

ROSALITA:

Fan att ni måste larva er !

EBBA:

Får jag kolla...

Hon rycker till sig en remsa och ser Rosalita stirra mot henne med spänd blick. Jens sticker fram huvudet och tittar.

JENS:

Trista ! Du ser ut som en mumie...

Rosalita håller upp den andra där Jens sitter och stirrar rätt fram. Där Ebba sticker in huvudet underifrån. Jens och Ebba skrattar.

EBBA:

Skitkul ! Vi gör några till. Jag har mer pengar...

ROSALITA:

Ge tillbaka dom ! Vi har brått !

Ebba ger remsan till Jens. Rosalita böjer fram och tar tag i Ebba, pratar med en låg, mörk ton.

ROSALITA:

Stick till ditt nu ! Jag har fått nog av dig !

Ebba steltnar till och reser sig, slår klackarna i golvet och går.

SCEN 63.

EXT, DAG. AVSKED.

Rosalita och Jens kommer ut genom svängdörrarna till stormarknaden, en skrikigt gräll tegellåda med stora handmålade skyltar med extrapriser. Hon drar honom efter sig. Är stressad.

Folk med fullastade varuvagnar kommer kryssande mellan bilarna. De kommer fram till Amazonen.

Jens tittar svart på henne, sätter på sig solglasögonen.

Ebba stiger fram bakifrån bilen, mitt framför ett storhandlande ekipage.

EBBA:

Hej då Jens.

Rosalita stirrar rakt fram, säger inget. Jens hoppar in i bilen som rivstartar när han stängt dörren, svänger ut på vägen. Och tvärbromsar.
Bakom Amazonen håller en bil på att kollidera men klarar sig med en häftig inbroms-ning. Rosalita stiger ut och ropar -

ROSALITA:

Kom tillbaka Ebba...jag ska förklara...kom tillbaka !

Mannen i bilen bakom har stigit ut, går hotfullt mot Rosalita och skriker -

VOLVOMAN:

Slår vad om att du har stulit bilen och körkortet, jävla
lanthora!

Rosalita tittar på honom, en högröd kostymman med en svartglänsande Volvo fullastad med mobiltelefoner.

Lugnt går hon till bagaget, plockar fram hagelgeväret och bränner av ett skott i kylaren på den svarta Amazonen.

Håller geväret riktat mot kylaren, sätter sig bakom ratten i sin bil när Ebba hoppat in och rivstartar därifrån.

Bakom henne står ångmoln från Amazonen. Mannen ser skräckslagen ut. Människor på parkeringsplatsen tar skydd.

SCEN 64.

EXT, DAG. FLYKT.

Rosalita styr bort från köpcentret.

Skrik av gummi mot asfalt.

Hon kör ut mot landsvägen.

Från stadens centrum hörs vrålande sirener.

SCEN 65.

EXT, DAG. PLANEN. COLLAGE.

Ute på landsvägen är det ingen vansinnesfärd, hon gör inga galna omkörningar, bryter inte mot trafikreglerna. Pratar samtidigt med barnen i baksätet.

ROSALITA:

Jag gör det jag måste göra...

Jag ska fixa så Jens och jag kan vara tillsammans...

Rosalita studerar Ebbas tvivlande min, i backspegeln. Jens säger inget.

ROSALITA:

Fan ! Ingen ska hindra mig från det !

Med en snabb sväng tar hon bilen av stora vägen, in på en grusväg.

Den slirar och sladdar i hög fart. Rosalita skriker nästan orden över det vrålande ljudet från bilmotorn.

ROSALITA:

Förstår du vad jag pratar om ?

Man måste få bo med sin egen son !

Tycker du det är fel ?

Rosalita tittar igen i backspegeln. Ebba stirrar rakt fram. Svarar inte.

SCEN 66.

EXT, DAG. STRESS.

UTGÅR.

SCEN 67.

INT, DAG. ÖDE. ÖVERLEV.

Inne i ladan sitter Ebba och Jens tillsammans och betraktar Rosalita som samlar ihop ett långt rep.

Sträcker det till Ebba.

Bland en massa redskap som står längs en vägg letar hon upp en spade, en grov yxa.

Över hennes huvud kommer plötsligt ett dånande ljud av ett jaktplan, hon duckar omedvetet. En skugga flyger hastigt över gården. Ett lågtflygande plan som precis passerar trädtopparna.

ROSALITA:

Vi går ut i skogen, ni måste lära er att överleva.

Rosalita ger spaden till Jens. Tar en matkasse och en grov yxa i ena handen, i andra har hon geväret.

SCEN 68.

EXT, DAG. SKOGEN.

I en glänta under tunga granar står Rosalita och bygger en koja av granriset i skuggan från ett stort stenblock. Geväret ligger lutat mot matkassarna.

Ebba och Jens sitter vid en liten brasa. Ser trötta ut.
Solen letar ned i strimmor genom grenarna. Gläntan öppnar sig mot en hög bergvägg.
Rosalita ställer undan yxan. Pustar ut.
Ser sig fundersamt omkring. Talar till sig själv och till barnen.

ROSALITA:

Hit brukade Peter och jag gå...det var vårt ställe...Nu är det
här ert ställe också. Ett gömställe...
Vi måste vara förberedda. Vi har det i vårt blod,
vallonerna...överlevarna...

Rosalita går fram till bergväggen. Tittar uppför den. Den är nästan lodrät, med små sprickor och
utskjutningar som kan ge fäste.

ROSALITA:

Vet du att han klättrade upp här en gång. Med bara
händerna. Jag sa att han aldrig skulle fixa det. Men det
gjorde han.

Jens har kommit fram och tittar upp med henne.

ROSALITA:

Han skulle alltid visa sig bäst på allt...
Precis när han nästan var uppe tappade han greppet. Ser
du kanten där. I sista ögonblicket fick han tag med fingrarna
och hävde sig upp...

ROSALITA:

Sen stod han däruppe med armarna uppsträckta och ylade
som en varg !

Rosalita ylar på samma sätt ! Sträcker händerna upp i luften. Det rullar ett eko av ylande genom
skogen.

När det dött bort möts deras blickar. Ett tyst samförstånd växer fram.

SCEN 69.

EXT, DAG. KNIVEN.

Rosalita står och skär av några smidiga grenar från en buske med en kniv.Plötsligt stirrar hon bara på
kniven. Det är som den bränner i hennes hand, som om den blixtrar av onda minnen.

Hon släpper den. Ett vibrerande, metalliskt ljud sprider sig dovt.

Rosalita sätter sig omtumlad ned och andas stötvis, ryckigt.

Jens kommer fram och frågar :

JENS:

Är du inte klar snart ?

Rosalita svarar honom inte. Tittar fortfarande på kniven som ligger och blänker vid hennes fötter. Pratar till sig själv.

ROSALITA:

När du var liten...liten bebis...

Han slog mig...Jag var så trött....

Han bara fortsatte...

Jens tittar på henne. Hennes ord sjunker in.

JENS:

Jag minns det. Pappa slog dig...du skrek...

Rosalita väntar på en fråga, men han säger inget mera. Rosalita vill säga något mer. Men hon hittar inte ord.

Tar med sig Jens till brasan där Ebba suttit kvar och petat i glöderna med en pinne.

Bilden vidgar sig. Trion sätter sig kring elden. Är samlade som en stam. Tystnaden i skogen förstärker ensamheten. Utsattheten.

SCEN 70.

EXT, SKYMNING. EFTERSPANAD. ÖDE.

De tre är på väg ned mot ödegården genom skogen. Det börjar skymma under träden.

Ett ljud av en bilmotor ökar. Det kommer närmre.

Rosalita springer ned mot gården. Hon har geväret i händerna. Bakom henne kommer den röda pickupen, hon ser sig över axeln, känner igen den, det är Lejonets.

Hon står flämtande på gården. Han stiger ur pickupen, tittar sig omkring.

LEJONET:

Det var du. Som sköt ! Mitt ute bland folk !

ROSALITA:

Han försökte stoppa mig !

Lejonet tittar länge på henne. Upprörd och samtidigt undrande.
Rosalita går in i ladan och kastar in geväret i bakluckan. Låser.
Lejonet ser hur stressad, jagad och uppe i varv Rosalita är. Hon tänder en cigarett, händerna darrar.

LEJONET:

Vad sa advokaten...

ROSALITA:

Rättsskyddet gäller inte såna som mig.
Han ville inte ha mina pengar.

LEJONET:

Så...

ROSALITA:

Så du är min enda chans...

Hon tar fram sedelbunten är jeansfickan. Sträcker den till honom. Han tar inte emot den.
Istället går han in i bilen och sätter sig. Skruvar upp musik, någon slags danslåtar.
Rosalita går in och sätter sig bredvid honom.

LEJONET:

Vad fan tänker du på !

Lejonet slår händerna i ratten. Stirrar ut mot huset. Över gårdsplanen kommer Jens och Ebba.
Avvaktande.

LEJONET:

Har du bildat nån slags zigenarkoloni...

ROSALITA:

Det är en kompis tjej...

Hon vinkar avvärjande mot barnen, de står kvar framför huset och väntar.

ROSALITA:

Du...jag kommer att förlora Jens för alltid om jag går
tillbaka nu. Han är det enda goda som finns kvar av
Peter...du måste hjälpa mig med passen !

Lejonet tittar på henne. Ser en kvinna som har fått något desperat i ögonen. Ser en kvinna som inte tänker ändra sig.

Rosalita sträcker honom sedelrullen, tar av gummibandet och längst in ligger passfoton. Lejonet studerar dem, strikta, stela färgbilder. Han startar bilen och trampar gasen i botten, iväg mot skogsvägen.

ROSALITA:
Vad fan gör du !

SCEN 71.

INT, SKYMNING. SKOGSBRYN.

Pickupen stannar bakom en krök på skogsvägen.

Lejonet hoppar ut och sätter sig på en sten bredvid bilen och stirrar genom skogen, mot gården.

Rosalita kommer runt bilen, röker. Sätter sig vid hans fötter. Tittar upp på honom, hans starka händer, hans mörka blick.

ROSALITA:
Jag måste få vara med Jens...

LEJONET:
För fan ! Polisen är ute efter dig !
Dom kan komma hit !

Lejonet håller hennes ansikte med båda händerna. För att hon ska lyssna.

ROSALITA:
Har dom varit hos dig ?
Hur vet dom att jag är här?

LEJONET:
Jag tänker inte säga nåt !
Men dom lägger snart ihop två och två...
Du och grabben och bilen...

Lejonet kramar om henne. Hon sjunker in i hans famn, känner sig trygg.

ROSALITA:
Jens och jag måste snart iväg...

Hon ger honom en kyss. Han svarar, smeker hennes hår.

SCEN 72.

INT, KVÄLL. ÖDE. BADVÄGRAN.

Jens kryper ihop i hängmattan, drar sig in i den som en puppa.

Han vilar huvudet på plåtlådan. Rosalita kommer smygande in i rummet.

Ser på Jens slutna ögon. De ser sovande ut.

SCEN 73.

EXT, KVÄLL. ÖDE. TRAPPAN.

Rosalita och Ebba sitter utanför huset på kökstrappan.

Skymningen förvandlar utsikten till ett spöklandskap. Ingen måne lyser upp skuggorna, det är istället tunga moln och en begynnande dimma. Ljuden från motorvägen är dämpade, nästan helt borta. Rosalita tänder en cigarett, bjuder Ebba. Hon tar en.

EBBA:

Nu vet jag vem du är.

ROSALITA:

Du vet. Du vet så jävla mycket.

Vet du att du är en messerschmitter.

EBBA:

Besserwisser heter det.

ROSALITA:

Jag vet vad det heter, jag skämtar bara.

Ebba tar fram tidningen där det står en artikel om Rosalita Olsson. Kvinnan som kidnappat sin son.

DÖMD FÖR MORD står det på rubriken.

Rosalita läser snabbt artikeln. Tar ett djupt bloss på cigaretten.

Studerar Ebba, en allvarlig tjej som kan lyssna när hon vill.

Rosalita bestämmer sig för att berätta. Hon sänker rösten och talar med en dov och dämpad stämma.

ROSALITA:

Det är sjukt...det är sjukt i fängelset...

Dom kallar mig psykopat, en person som kan explodera i ett blint hat.

Bakom dem i dörrspringan ser vi en del av Jens ansikte. Han tjuvlyssnar.

Rosalita tar ett bloss. Minnena kommer fram. Hennes berättelse är raktpåsak.
Hon berättar med en samlad, klar stämma.

ROSALITA:

Så fort jag sagt emot honom och han fått sprit i kroppen
slog han mig...kvällarna och nätterna blev till rena
mardrömmar...

Jag kunde inte gömma mig i vår lilla lägenhet...kunde inte gå
ut på dagarna...

En morgon försökte jag sticka med Jens. Han såg oss. Han
blev galen.

Det går en rysning genom hennes kropp. Rösten går upp i tonläge.

ROSALITA:

Jag trodde han skulle krossa mina armar ! Han slog mig
med knytnävarna ! I ansiktet !

Han höll på hela kvällen, hela natten !

Det var då jag tog kniven ! Jag skyddade mig själv !

Det var en olyckshändelse att jag träffade hjärtat, men han
förtjänade det...

Hon släcker cigaretten, verkar närmast lättad, som om hon väntat på att få berätta sin historia.

ROSALITA:

Jag stack kniven i honom, visst. Jag ville skada honom,
visst.

Men jag skyddade mig, oss...

...dom dömde mig för dråp. Åklagaren ville kalla det mord.

Det var självförsvar !

Jens ansikte försvinner från dörröppningen, det knakar till från några golvplankor. Rosalita vrider på
huvudet mot ljudet men ser bara in genom en tom dörrspringa.

Rosalita stirrar paralyserad in i Ebbas ögon. Ebba möter hennes blick.

ROSALITA:

Har Jens stått där hela tiden...

EBBA:

Jag vet inte...

SCEN 74.

INT/EXT, NATT. ÖDEGÅRDEN. DIMMA.

Rosalita kommer ut på den mörka gården med fotogenlampan tänd. Det ligger skyar av dimma över den lilla vägen.

Det är alldeles tyst. Rosalita huttrar till.

Hon röker, går fram och tillbaka. Ställer ned lampan på marken.

Det gnisslar till av metall mot sten. Ljudet förstärks, låter som ljudet av knivar som skär.

Hon håller armarna om sig, kryper ihop i tröjan. Hon sätter sig rakt ned och vaggas fram och tillbaka med kroppen för att inte frysa.

Skuggorna från träden rör sig. Det är som de fått liv. Ett prasslande ljud låter uppförstorat. Rosalita stelnar till, rör sig inte. Allt är fortfarande tyst.

Tårar trillar nedför hennes kinder. Stela, kalla tårar.

SCEN 75.

EXT, MORGON. ÖDEGÅRDEN. DIMMA.

Rosalita kommer vandrande längs grusvägen. Dimman ligger tät, hon ser bara några meter framför sig. Hennes hår är fuktigt av dropparna.

Hon går i sin egen värld, tystnaden runt henne är total, dimman tar bort alla ljud.

Mitt på skogsvägen står plötsligt en man med gevär och rött band kring mössan.

Rosalita tvärstannar. Deras blickar möts ett kort ögonblick.

SCEN 76.

INT, MORGON. ÖDEGÅRDEN. FRUKOST.

Rosalita sitter vid köksfönstret, bredvid henne står geväret.

Hon tittar oroligt ut mot vägen. Rester av dimma ligger kvar.

En skata med glänsande fuktiga fjädrar sätter sig på fönsterblecket, hamrar med näbben mot glasrutan.

Rosalita slår till så att rutan skallrar.

Ebba kommer upp, nyvaken. Rosalita hör hennes tassande steg, men vänder sig inte mot henne.

ROSALITA:

Det är jägare ute...

Ebba säger ingenting. Drar bara med fingrarna genom det korta spretiga håret.

Inifrån det stora rummet hör de båda hur radiobilen kör runt, runt. Skriken är högljudda och våldsamma.

Ebba öppnar ytterdörren, sätter sig på trappan med en liter-tetra yoghurt.

Rosalita går in i rummet. Jens ser henne komma, men låtsas som ingenting.
Han styr istället bilen mot henne.
I fronten har han bundit fast morakniven, spetsen pekar rakt fram.
Rosalita hoppar undan. Sätter foten på den skenande bilen.

JENS:
Sluta ! Du bara sabbar !

ROSALITA:
Sabbar...du är livsfarlig !

JENS:
Du stack pappa med en kniv !

Rosalita säger ingenting, hela scenen fryser i väntan på vad som ska komma.
Hon sitter bara avvaktande och tittar med en lång forskande blick på sin son.
Då kommer reaktionen. Han kastar sig med ett tjut över henne. Slår med knytnävarna.
Rosalita håller fast hans händer. Ser in i hans ögon.

ROSALITA:
Du måste tro på mig.
Det var en olyckshändelse.
Jag skyddade mig...oss...

Jens sliter sig loss. Med en beslutsam stämma säger han -

JENS:
Jag skiter i dig.
Jag skiter i vad som hänt.
Jag vill bo hos Sonja.

Rosalita har inget svar. Sänker huvudet, sänker blicken.
Hon sliter av kniven från radiobilen. Ställer bilen på golvet. Den kör iväg i full fart.

SCEN 77.

INT, DAG. ÖDE. ELDEN.

Rosalita står och eldar upp gamla papper och fotografier i köksspisens. En dammig låda från vinden vid hennes fötter. Det ryker in, hon stänger spisluckan.

Hon avlägsnar alla spår av deras tid i huset. Alla gamla drömmar och svarta minnen.

Rosalita ser lugn ut.

Hon betraktar en svart dräkt som hänger i en plastpåse. Som om hon funderar på att elda upp den.

Lägger ned den i en svart resväska där det ligger ett gammal fotoalbum. Hopbundna kuvert.

SCEN 78.

EXT/INT, MORGON. ÖDEGÅRDEN. JÄGARE.

Uppför backkrönet framför gården kommer en rad hattar med röda band gående, det är som en planerad aktion, de tycks omringa gården.

Rosalita ser dem genom köksfönstret, studerar paralyserad scenen.

Plötsligt smäller det till ute på backen, det ekar över nejden, det ekar i Rosalitas huvud. Hon tar geväret som står innanför köksdörren.

Jens kommer nyfiket springande ut från rummet. Rosalita viskar med stora ord för att han skall höra :

ROSALITA:
GÅ INTE UT!

Rosalita hejdar honom, håller fast honom. Genom fönstret ser vi jägarna försvinner upp i skogen.

Rosalita står kvar med geväret i händerna. Med fingret på avtryckaren.

ROSALITA:
GÅ IN TILL EBBA !

Ebba kommer in från rummet och tar tag i Jens som lyckas hålla emot och stå kvar i köket. Rosalita har fortfarande blicken riktad mot vägen, mot skogen.

På avstånd kommer en jakthund rusande mot gården med en skjuten morkulla i munnen. En jägare kommer springande efter.

Hunden passerar i snabba språng nära gården, gömmer sig och sitt byte i skogsbrynet nära gården.

Jägaren följer efter, ropar högt så att de hör -

JÄGARE:
Jävla hunn, stanna

Ebba och Jens har sett samma sak som Rosalita genom fönstret.

EBBA:
Det va han, den jävla pedofilen som bor med min mamma !

ROSALITA:

Du menar att han är på dig ?

Ebba slår ned blicken. Hennes ansikte är vitt av rädsla.

Rosalita ser hennes skräck, hennes ord sjunker in.

Lyfter geväret, går ut genom köksdörren.

SCEN 79.

EXT, DAG. VÅDASKOTTEN.

Rosalita går upp i skogsbrynet. Bilden följer med henne, det bli skakiga, nerviga rörelser. Hon går i riktning mot platsen där hunden och jägaren försvann. Håller geväret berett.

En bit bort ser vi en röd bindel kring en mössa. En hund skäller.

Rosalita kommer närmre.

Jägaren tar sin slidkniv och snittar av morkullans hals, blodet droppar. Han kastar huvudet till hunden som glufsar i sig. Binder ihop fågelns bakben och hänger bytet i bältet.

Rosalita har stannat framför jaktscenen. Mannen upptäcker henne.

Hagelgeväret håller hon hårt, riktat mot marken. Bilden fångar hela skeendet, rör sig runt dem.

ROSALITA:

Din dotter Ebba, din styvdotter...

Du ska aldrig, aldrig, röra henne !

Mannen stirrar på henne, han tror inte sina ögon. Det tar några sekunder innan han reagerar.

JÄGAREN:

Vad snackar du om ?

ROSALITA:

Du vet att hon bara är sexton år...

Du ska ge fan i henne...

Då hörs ett dovt morrande hörs, hunden har kommit fram.

Rosalita slår i luften med geväret, mot hunden. Jägaren tar ett steg fram, sträcker armarna mot geväret. I samma ögonblick hoppar hunden mot henne, Rosalita kramar i panik avtryckaren och jägaren träffas av två skott i bröstet.

Han stirrar rakt fram, blicken blir tom. Han ramlar ihop. Hunden gnyr och sniffar på mannen.

Kameran följer hennes flykt genom skogen, bort från skottdramat.

SCEN 80.

EXT, DAG. ÖDEGÅRDEN. ÖVERTÄNT.

Ebba sitter på stengårdsgården och sparkar med fötterna. Nedanför henne står den stora bandspelaren. Som om hon är på väg därifrån.

Rosalita står bredvid henne med geväret i handen. Samlad.

Men samtidigt kall, som om hon stängt av känslorna.

EBBA:

Jag måste hem...till mamma.

Ebba som har ansiktet mot huset stirrar plötsligt. Rosalita vänder sig om och ser hur det flamar av röda lågor i köket.

EBBA:

Jens !

Rosalita rusar fram till ytterdörren. I samma ögonblick kommer Jens utrusande ur huset. De kolliderar. Ur hans händer ramlar den blänkande plåtburken.

JENS:

Min jeep, den är kvar !

Rosalita springer innanför dörren, duckar för värmen som väller mot henne. Får tag i den svarta gamla resväskan. Springer genast bort igen.

Bakom dem har elden exploderat och slickar nu fönsterrutorna.

Rosalita betraktar ödegården som förvandlas allt mer till en rykande brasa, ett sorts lugn har spridit sig över hennes ansikte.

ROSALITA:

Elden gör rent...gör rent...rent...

Ebba och Jens har stora frågetecken i ansiktet, men ingen säger något.

Rosalita vaknar till ur sina funderingar och blir sitt mer normala rastlösa jag.

Hon laddar om geväret.

SCEN 81.

EXT, DAG. ÖDEGÅRDEN. UPPBROTTET.

Den gamla Amazonen startar, rullar iväg upp genom skogen, tar bakvägen ifrån ödegården. Rosalita vänder sig om, vill ta en sista titt på gården.

Ladan skymmer sikten, men i skuggorna syns det eldröda ljuset från den brinnande gården reflekteras.

SCEN 82.
EXT, DAG. MÖTET.
UTGÅR

SCEN 83.
EXT, DAG. PLANEN.

I ett skogsparti har Rosalita stannat bilen. Tänder en cigarett, stirrar ut genom vindrutan på träden och vägen. Långt bort reser sig en rökpelare över skogen.

Jens hoppar ur bilen och spanar längs skogsvägen.

Plötsligt hörs ett dovt, piskande muller över skogen.

Han tittar upp genom grenarna och ser en polishelikopter komma lågt flygande.

Jens hoppar in bredvid henne i framsätet.

JENS:

Det är polisen. I helikopter !

Rosalita öppnar dörren, spanar upp i grenverket. Ljudet försvinner alltmer bort.

Hon stänger dörren. Sitter för en sekund fastfrusen.

ROSALITA:

Vi måste ta småvägar...

EBBA:

Sväng där...Det ska finnas en väg längs ån...

en gammal kostig bara, men det går nog...

Ebba lutar sig fram mot henne samtidigt som Amazonen styr iväg och vi hör Ebbas röst.

Den gamla Amazonen kommer ut ur skogen, smyger fram längs en å, följer en smal väg, nästan en stig.

SCEN 84.
EXT, DAG. GÖMSTÄLLET.

Den gamla tegelbyggnaden bakom Lejonets hus står tom och mörk. Bilen svänger in i skuggan. Stannar. Motorn stängs av.

I bilen sitter alla tysta, Rosalita tänker. Plötsligt säger Jens högt:

JENS:

Vad gör du ? Vi ska till Sonja !

JAG ÄR HUNGRIG!

Rosalita ser för ett ögonblick villrådig ut. Tittar ut genom bilens fönster.
Den stora tegelfabriken är mörk. Skyddande. Trasiga fönsterrutor gapar likt svarta hål.

ROSALITA:

Vi är jagade. Vi måste vänta in mörkret...därinne.

Jens och Ebba går ut bilen. Fram mot ett fönster utan glas. Ebba hjälper Jens klättra in.

Rosalita har öppnat bagaget på Amazonen. Tar fram geväret, ställer det bredvid sig.
Tar upp den svarta dräkten ur resväskan. Drar hastigt av sig jeans och sin stora tröja.

Inifrån huset ser Lejonet vad Rosalita gör ute på gården.
Han tittar i två nya pass. Bläddrar hastigt fram bilderna av Rosalita och Jens.
Sticker ned passen i en kökslåda.

Ute på gården har Rosalita fått på sig den svarta dräkten. Kastar de gamla kläderna i bakluckan. Med
geväret under armen går hon mot Lejonets hus.

SCEN 85.

INT, DAG. UPPGÖRELSEN.

Rosalita kommer in genom den öppna ytterdörren. Hon har geväret i händerna.
Samtidigt kommer Lejonet fram till dörren. Rosalita tränger sig förbi honom. Hon är stressad.

ROSALITA:

Det är kört nu. Jag måste ha mina papper !

LEJONET:

Vet du vad du håller på med ?

Rosalita stirrar på honom. Överrumplad.
Lejonet fortsätter när han inte får något svar.

LEJONET:

Du har stuckit från fängelset. En man är död i skogen. Du
har kidnappat grabben. Vet du vad fan du håller på med ?

ROSALITA:

Vad fan menar du ?

LEJONET:

Jag vet inte om jag vill hjälpa dig längre...

Rosalita exploderar av ilska. Kastar sig mot honom med geväret före.

Han tar tag i hennes arm. Håller fast henne.

ROSALITA:

Du lovade ! Jag litade på dig !

Lejonet lyssnar på henne. Låter orden sjunka in.

Med ett hastigt ryck kastar sig Rosalita bakåt och blir fri från hans grepp.

LEJONET:

Dom är på väg. Lugna dig. Passen kommer i morgon. Jag har ordnat det.

Rosalita är nöjd med svaret. Får syn på hans kylskåp och öppnar det. Tar ut en en halv grillad kyckling. En rökt korv.

ROSALITA:

Imorgon...

Tittar på Lejonet som ler ett ja med munnen.

Rosalita tar med sig geväret och maten och går ut.

Lejonet drar ut lådan i köksbänken. Tar fram passen.

Går in i rummet innanför och kastar dem i öppna spisen.

SCEN 86.

EXT, SKYMNING. COLLAGE.

Rosalita styr Amazonen genom villaområde. Det går fort. Ebba och Jens sitter tysta i baksätet. Han smaskar på ett kycklinglår.

Bilen kör över en järnväg, enstaka bilar och en familj med barnvagn är ute på gatorna.

De kommer fram till en mera central del av den lilla staden. Saktar ned, passerar ett ödsligt torg, en hotellbyggnad med en grillrestaurang.

Staden är nästan tom, tyst och stilla. Rosalita styr Amazonen vidare mot stadens utkant.

SCEN 87.

EXT, SKYMNING. AVSKEDET.

Den flyende trion kommer nära ett hyreshusområde med låga trevåningslängor.

Längre bort syns ett blinkande blåljus från en polisbil lysa upp en parkeringsplats kantad av nyponbuskar.

Platsen känns instängd, hotfull. Det går inte att se om någon sitter i bilen.

EBBA:

Stanna här !

Amazonen bromsar in. Ebba vänder sig till Jens.

EBBA:

Du får snart leka med tjejerna igen...

Rosalita tittar på Ebba. Ebba ser hastigt på henne. Nickar ett hej.

Rosalita lägger in backväxeln.

Ebba öppnar dörren och i språnget ut vänder hon sig mot Jens.

EBBA:

Hej då Jens ! Allt kommer att ordna sig !

Hon smäller igen dörren. Rosalita backar bort och lägger i ny växel.

Jens vinkar med båda händerna i bakrutan. Med ett skri från däckens är bilen och han borta bakom ett gathörn.

SCEN 88.

EXT, KVÄLL. VÄGARNA.

Rosalitas läppar är sammanbitna, händerna håller ratten hårt.

Hon kastar hela tiden blickar i backspeglarna.

De kör längs stora vägen. Det går fort. Så fort att hon inte kan prata.

De närmar sig ett mindre samhälle.

SCEN 89.

EXT, KVÄLL. FÖRÄLDRAHEM. TRÄDGÅRD.

Amazonen svänger in framför den nedlagda lanthandeln. Rosalita kör in den i den vildvuxna trädgården, in bakom några buskar.

Öppnar bildörren, plötsligt hörs sirener närma sig.

Hon hoppar tillbaka in i Amazonen. Dörren stängs om henne och Jens.

SCEN 90.

INT BIL, KVÄLL. FÖRÄLDRAHEM. TRÄDGÅRD.

Rosalita och Jens sitter aldeles stilla inne i bilen. Hon kramar honom hårt.

Sirenerna stannar med ett skrik, runt hörnet hör de springande steg är på väg. Men de kommer inte till trädgården.

Rosalita sitter och lyssnar. Flämtar. Det är nästan helt svart kring henne.

Tiden känns oerhört lång. Långt borta hörs röster som talar.

Till slut hör de en bildörr slås igen. Motorn startar. Polisbilen försvinner bort.

Rosalita öppnar bildörren och drar med sig Jens.

SCEN 91.

INT, KVÄLL. FÖRÄLDRAHEM. VÄDJAN.

När de står inne i hallen är det som all luften går ur Rosalita. Hon håller sig mot en vägg. Andas hårt.

Jens stirrar på henne.

Rosalitas mamma kommer från köket. Ser tillståndet, tar Jens hand.

ROSALITA:

Jag behöver hjälp...

Mamman leder honom ut i köket. Rosalita kommer efter.

Lokalradion står på och meddelar :

RADIORÖST:

Jakten på den kvinnliga desperadon fortsätter nu på kvällen...

Mamman stänger hastigt av radion. Ställer fram en extra kaffekopp, ett glas mjölk.

MAMMAN:

Polisen har varit här, dom letar efter er...

Det var Reidar, du känner honom...

Rosalita ser långt på henne. Som hon försöker minnas. Tar en cigarett.

Det står smörgåsar på bordet, Ferdinand tar glupskt för sig.

Mamman tittar forskande på henne. Rosalita skakar i hela kroppen. Kaffekoppen dallrar.

MAMMAN:

Jag visste att det skulle gå så...han var så envis... skulle lära dig hantera geväret...

Han ville...

Mamman drar till sig Ferdinand. Kramar honom.

Rosalita samlar ihop sig. Vänder sig mot mamman och säger vad hon vill, det är svårt.

ROSALITA:

Jag vill...att du tar Jens och lämnar honom till Sonja...för att...Gör du det ?

Jens blir arg, upprörd. Men samtidigt ledsen. Han vill inte höra Rosalita uppgiven.

JENS:

Du lovade lämna mig hos Sonja ! Du skulle göra det själv !

ROSALITA:

Jens, dom jagar mig...allt har blivit fel, jag är ingen mor, bara en jävla gangster...

JENS:

Du försvarade oss. Det kom jägare i skogen, dom var ute efter oss...

ROSALITA:

Jag kommer tillbaka...

Rosalita ser på Jens. Ser att han menar vad han säger. Att han försvarar henne.

Då kommer det från Jens:

FERDINAND:

Glöm inte min radiostyrda jeep när du kommer...

ROSALITA:

Hej då ängel...jag kommer att längta...

Rosalita har rest sig, är på väg, samtidigt som hon inte vill släppa Jens.

Mamman tittar på Rosalita. Ser ut att överlägga med sig själv.

Till slut säger hon:

MAMMAN:

Du är inte dum, har aldrig varit...

Åk tillbaka.

ROSALITA:

Jag ordnar det här...

Mamman nickar, vänder sig till Jens som sitter kvar vid bordet. Han tittar inte på Rosalita. Han tittar ned i bordet.

MAMMAN:

Du är snart hemma hos Sonja. Du vet att din mamma kommer tillbaka.

FERDINAND:

Jag vet allt det där...

MAMMAN:

Hon har gjort fel, men hon har tagit sitt straff.

Rosalita kommer fram och pussar honom på pannan, Ferdinand viftar bort henne lite otåligt. Hon skrattar till, hon vill inte visa sin rädsla för honom. Rädslan att han skall avvisa henne.

SCEN 92.

EXT, NATT. VÄGAR COLLAGE.

Pickupen kör genom kvällslandskapet, likt skuggor står träden och de enstaka gårdarna mot himlen. Rosalita sitter bakom ratten. Gnuggar ögonen. Inga andra bilar är ute.

Vägmarkeringarna rullar fram monotont, den ena efter den andra.

Rosalitas ögon är tomma. Trötta.

Det trummar från däckerna. Ljudet slår mot hennes trumhinnor. Ett ständigt pågående inferno som inte tycks ha något slut.

SCEN 93.

EXT, NATT. JÄRNVÄG.

Amazonen kommer körande mot en järnvägsövergång, en ensam varningslampa vid spåret visar vitt, blinkande ljus.

När bilen passerar börjar varningsklockorna klämta högt och gällt.

Rosalita bromsar in Amazonen vid vägkanten. Det är tomt på vägen framför henne, tomt i backspegeln.

Hon går ur bilen, tillbaka till övergången. Ställer sig mitt på spåren, står bara där stilla. Bommarna fälls ned på var sin sida av spåren.

Långt bort syns ett vasst, genomträngande ljus närma sig. Det är ett tåg. Varningsklockorna klämtar.

Rosalita vänder på huvudet, ser ljusen närma sig allt fortare. Sitter stilla.

Tågets vissla tjuter ihållande.

Rosalita står fortfarande stilla, tittar rakt fram.

Hon biter ihop tänderna, käkmusklerna är spända. Det gnisslar om hjulen mot rälsen, visslan tjuter, allt närmre.

Plötsligt springer Rosalita framåt och kastar sig under den nedfällda bommen.

Bakom henne susar tåget förbi med tjutande vissla.

SCEN 94.

EXT, NATT. MOSSEN.

Bilen svänger genom ett skogsparti. Strålkastarna skär som knivar genom mörkret. Rosalita tvärstannar, hänger med huvudet över ratten, som hon inte orkar mer.

Motorns spinnande är det enda ljuset som bryter tystnaden.

Vägen slutar i ett tomrum mitt ute i skogen, hon ser ingen fortsättning framför lyktorna. Framför bilen ligger en mosse, låga dimbankar över det platta.

Hon tar geväret från golvet.

SCEN 95.

EXT, NATT. UGGLAN.

I det tunna månljuset sitter Rosalita på en sten och stirrar ut i nattmörkret.

Kring henne hörs nattfåglarna, ett påträngande hoande i närheten.

Det fortsätter, ökar i styrka, hon tar geväret, lokaliserar ljudet och avfyrar ett skott i den riktningen.

Ljudet studsar mot skogen, brutalt, högt.

Sedan blir det alldeles tyst. Fullständigt tyst och mörkt.

Hon går in i bilen, drar den svarta dräktjackan omkring sig, drar in benen under kroppen, kryper ihop i baksätet, vilar huvudet.

SCEN 96.

EXT, MORGON. UPPGÖRELSEN.

Det är skarpt morgonljus över Lejonets bakgård när Rosalita svänger in med Amazonen. Hon stiger ur med geväret i händerna och går mot ytterdörren.

Hon är mörk under ögonen, dräkten är skrynklig. Men hon är beslutsam och tvekar inte i stegen.

SCEN 96 B.

INT, MORGON. UPPGÖRELSEN.

Hon går in genom köksdörren. Det är tomt och tyst. Inget Lejon.

ROSALITA:

Hallå ! Är du här ?

Hon får inget svar. Går in i det större rummet, det är också tomt.

Ställer ifrån sig geväret mot en stol som står vid den öppna brasan. Sätter sig. Väntar.

Hennes blick söker sig mot eldsstaden. Det ligger något där.

Hon tar upp två sönderbrända pass. Ser resterna av sitt eget foto.

Då kommer Lejonet in i rummet. Ser nyvaken ut.

Rosalita står där med de sönderbrända passen i handen.

Hennes ögon är fyllda av vrede.

ROSALITA:

Vad fan har du gjort ? Jag trodde jag kunde lita på dig !

LEJONET:

Du är efterspanad ! Hela poliskåren är efter dig. Du...

Hans blick försvinner bakom henne. Rosalita vänder sig om och ser en polisbil komma svängande in på gårdsplanen med blinkande ljus.

Lejonet tar ett försiktigt steg fram mot henne, lägger en hand på hennes arm.

Rosalita stirrar på honom. Blicken svartnar av ilska.

ROSALITA:

Du har ringt !

LEJONET:

Dom har bevakat mig.

ROSALITA:

Hur fan kunde du...

Rosalita skakar av sig handen, tar geväret och slår till honom över ansiktet med kolven.

Han sjunker ihop på golvet.

SCEN 96 C.

INT/EXT, MORGON. UPPGÖRELSEN.

På gården har den första polisbilens stannat, stängt av sirenerna. En andra bromsar in. Ljusen pulserar över gården.

Rosalita går fram till köksfönstret med geväret i händerna.

Hon ser in i ljuset från polisbilarnas strålkastare. Det flimrar och pulserar från de blinkande lamporna. Som diffusa skuggor sitter poliserna kvar i sin patrullbil. Den ene pratar i en telefon.

Den andre polisen i bilen är Reidar. Han lyfter en mikrofon till munnen. Hans röst ljuder över gården från bilens högtalarsystem.

POLISEN REIDAR:

Släpp vapnet! Du kommer inte undan!

Släpp vapnet genast!

ROSALITA:

JAG SKJUTER HONOM OM NI INTE BACKAR.

Ingen av poliserna gör något. De sitter kvar i patrullbilen med de blinkande ljusen.

REIDAR POLIS:

Det är storlarm. Du kommer ingenstans. Vägarna är spärrade...

Rosalita backar bakåt in i de tomma rummet. Kommer in i skuggorna. Utifrån gården hörs högtalarrösten nu svagare.

POLISEN REIDAR:

FÖR SISTA GÅNGEN - SLÄPP VAPNET!

Utanför husets gutfönster kommer ytterligare en polisbil med blinkande ljus och bromsar in så det skriker i asfalten.

Rosalita backar med ryggen mot väggen. Står där med infernot av ljud och ljus omkring sig.

Lejonet har satt sig upp på stolen. Det rinner blod från hans ena ögonbryn.

Rosalita sjunker långsamt ned på golvet. Tittar länge på honom.

Då kommer också polishelikoptern in över huset med sitt dova, smattrande ljud. Den stannar kvar och ljudet svävar hotfullt över scenen.

SCEN 96 D.

INT, DAG. UPPGÖRELSEN. SLUTCOLLAGE.

Scenen fortsätter i ett långsamt collage bilder. De tonas över i svart. Tonas upp igen.

Som om tiden går framåt, men samtidigt står stilla.

Rosalita sitter alldeles stilla. Hon låter geväret glida ur händerna.

Lejonet sitter kvar på sin stol. Väntar.

Rosalita tar av sig den svarta dräktjackan. Ur en ficka ramlar ett hårspänne. Hon tar det och börjar rispa på tatueringen. Först långsamt. Sedan allt mer hastigt.

Ljuden från polisuppbådet försvinner alltmer bort.

Ljuset utifrån förändras. Det blir mörkare.

Det är bara hon och Lejonet kvar. Bara dom två som sitter fast i rummet.

Rosalitas lejonatuering blöder långsamt.

Lejonet samlar ihop sig och går fram till henne.

Ser in i Rosalitas ögon. De är trötta. Matta.

Han kryper ned på knä framför henne.

Ger henne en lång kyss på munnen.

Hon sträcker honom geväret.

Han tar emot det.

Rosalita ser honom gå ut genom rummet med geväret i handen.

Han går ut genom köket, ut på gården och är borta.

Rosalita sitter kvar på golvet. Hennes blick är långt bort. Inne i framtiden.

På väg till den plats där hon kan vara tillsammans med sin son igen. Hon vet att det tar tid. Att det måste ta sin tid.

Under denna långa bild börjar sluttexterna och musiken rulla fram.

Det tonas ned i svart.

S L U T